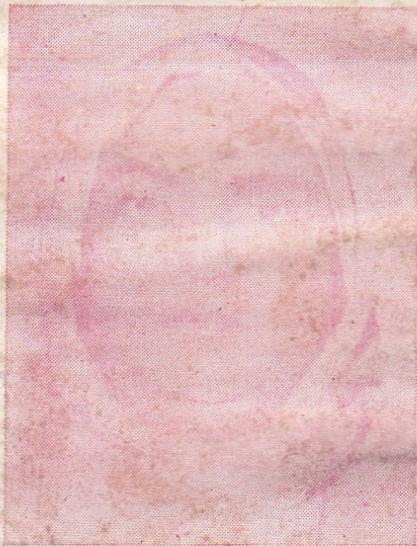

ஆத்மஜோதி

ஸ்ரீ சுவாமி மாதவானந்தாஜி
மகராஜ்

ரால் மெலியா

ல
து

பு
ல
ல
ல

எல்லா உலகிற்கும் இறைவன் ஒருவன்
எல்லா உடலும் இறைவன் ஆலயமே.

— சுத்தானந்தர்

ஜோதி 14 || சுபகிருது ௧௯ ஆடி மீ 1௬ (16-7-62) || சுடர் 9

பொருளடக்கம்

1	கீதாஞ்சலி	321
2	போற்றலுள் எல்லாந் தலை	323
3	விபுலானந்தாஞ்சலி	326
4	இயேசு கிறிஸ்துவின் உபதேசம்	328
5	ஸ்ரீ சுவாமி மாதவானந்தஜீ மகராஜ்	329
6	கர்ம அல்லது காரிய விதி	331
7	சமயமும் மெய்யியலும்	335
8	அத்யாத்ம யோகம்	337
9	உள்ளத்தில் கொய்த கனிகள்	340
10	திருமகள் அருள்பெற்ற செந்தமிழ் மாமுனிவர்	342
11	ராஸ லீலையின் தத்துவம்	346
12	நால்வர் கண்ட நாயகன்	350
13	உறக்கத்திலும் உன் நினைவு	354
14	என் பிறந்தோம்	360

ஆத்மஜோதி சந்தா விபரம்

*****★*****

ஆடிச் சந்தா ரூ. 75-00

வருடச் சந்தா ரூ. 3-00

குனிப்பிரதி சதம் 30.

கௌரவ ஆசிரியர்:- க. இராமச்சந்திரன்

பதிப்பாசிரியர்:- நா. முத்தையா

ஆத்மஜோதி நிலையம் நாவலப்பிட்டி. [திரைகோன்]

கீதாஞ்சலி

27. உயிர் விளக்கு

ஒளியுட்டும் சுடரெங்கே?

உயிர்க்காதல் ஒளியெங்கே?

களிபெருகும் பேரார்வக்

கனலில் அதைத் தூண்டிவிடு!

விளக்கித்தூண் டெனினும், அதில்

விளங்கும் ஒளிச் சுடரிலையே;

கலக்கமுறும் நெஞ்சே! உன்

கதியும் இதன் கதைதானே?

அலைபாயும் சோகப்பெண்

அதோ, கதவைத் தட்டுகிறாள்;

“தலைவன் விழித் துளன், இன்னும்

தாங்கள் இரு வரும் இரவில்

உளமரச்ச் சந்திக்கும்

அவ்விடத்திற் கின்றுமுனை

அழைத்து வரப் பணித்திட்டான்”

அனைத்தும் அவன் உரைத்தமொழி!

கருமுகில்விண் மூடிற்று;

ககனமழை ஓய்வற்றுச்

சொரிகிறது நாள்முற்றும்;

சுவையுணர்வொன் றுயிர் பெற்றுப்

பரவிடுதென் உடல்பற்றி;

பாயுமதன் பொருள்சற்றும்

அறியுமன நிலையற்றேன்!

அதையுணரப் புகல்பவர்பார்?

ஒருநிமிடத் துளிமின்னல்

ஒளிதந்து வெகுண்டு, உன்

கரிய இருட் பெருந்திரையால்

கண்முடி மறைத்திடுது;

இரவின் அரு ளமுத ஒலி

எனையழைக்கும் திசையதனைத்

தெரியாமல் எனதிதயம்

தியங்கியலைந் துழன்றிடுதே!

இடிமுழக்க மிட, மின்னல்
 இருள்கிழிக்கப் பெருங்காற்று
 மடமடெனச் சுழன்றடிக்கும்
 மையிரவின் கருங்கலிருட்
 கொடுமையில்வீழ்ந் தழியாது,
 கோமளமே! நினதுயிர்ப்பூஞ்
 சுடர் கொண்டு நறுங்காதற்
 சோதி விளக் கேற்றிவிடு!

28. அவலச் சுமை

குழந்தை மனத்தின் பிடிவாதம்
 கொஞ்ச மன்று; தடைசெயும் அவ்
 விலங்கை முறிக்க முயல்கையிலே
 வேத னைப்பட்டுருதுளம்;
 இலங்கும் நிரந்தர சுதந்திரமே
 எனது தேவை; எனினும், அதன்
 பலங்கொண் டலகில் நடமாடப்
 பயந்து நாணிப் பதுங்குகிறேன்!

உன்னற் கரிய பெருஞ்செல்வம்
 உன்பால் உண்டு; நீயே என்
 எண்ணற் கினிய உயிர்நண்பன்;
 இதைநன் குணர்ந்தும், எனதகத்துள்
 மின்னிப் பகட்டிக் குவிந்தெங்கும்
 விரவிக் கிடக்கும் வெறும்பொருட்கள்
 தன்னை முற்றும் வெளியேற்றத்
 தயங்கு கின்றேன் மனமின்றி!

அல்லல் மரணப் போர்வையினுள்
 அகப்பட்ட தனை வெறுத்திடினும்,
 உள்ளத் தொருபற் றுண்[டு]; அதன்மேல்
 ஓயாக் கவலை, தோல்வி, கடன்
 சொல்லக் கூசும் அந்தர ங்கச்
 சுமையுண் டெனக்கென் றாலும், நினை
 நல்ல வரங்கேட் டிகுக்கையிலயான்
 நடுங்கு கின்றேன் பெறநாணி!

“பரமஹம்ஸதாசன்”

போற்றலுள் எல்லாந் தலை

— ஆசிரியர் —

ஓவ்வொரு மனிதனும் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்
 ளுதலில் கண்ணுங் கருத்தும் உடையராய் இருக்க வேண்
 டும். புறப் பகையிலும் அகப் பகை மிகக் கொடியது.
 அகப் பகை வெளியில் தெரியாது. ஆனால் அது மிகக்
 கொடியது. அகப் பகையை வெல்வதற்கு நல்லினம் சேர
 வேண்டும். அதாவது சத் சங்கத் தொடர்பை அடிக்கடி
 ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். சத் சங்கத் தொடர்பி
 னால் பெரியார்களுடைய துணை கிடைத்து விடுகின்றது.
 பெரியாருடைய துணை கிடைத்து விட்டால் பருமரத்தை
 அண்டிய பல்லி போல் அச்சமற்று வாழ வகை ஏற்படுகின்
 றது.

பெரியாருடைய துணை கிடைத்த பின்பும் இவனுடைய
 கவலையினத்தினால் பெரியாரைப் பிழைக்க நேரிடலாம். பெரி
 யார்களுடைய ஆலோசனையைக் கேட்கத் தவறிக் கருமங்க
 ளாற்றத் தொடங்குவதனால் பின் அப் பெரியார்களாலேயே
 நீக்க முடியாத துன்பத்தில் மாட்டிக் கொண்டு கஷ்டப்
 படுவதைப் பல இடங்களில் கண் கூடாகப் பார்க்கிறோம்.
 வள்ளுவர் பெரியாரைப் பிழையாமை என்றே ஒரு அதிகா
 ரம் தனியாகச் செய்துள்ளார். அதாவது பெரியவர்களுக்
 குப் பிழை புரியாதிருப்பது. சிறியவர்களாகிய எம்மால்
 பெரியவர்களுக்கு என்ன பிழையைப் புரிந்து விட முடியும்?
 அங்ஙனம் பிழை புரிந்தாலும்,

‘சிறியோர் செய்த சிறுபிழை எல்லாம்
 பெரியோராகில் பொறுப்பது கடனே’

என்றபடி எமது அறியாமையை நினைந்து பெரியோர் எம்
 மை மன்னித்து விடுவார்கள். இங்கு பெரியாரைப் பிழைத்
 தல் என்பது அவர்களுடைய நல்லுபதேசங்களை நாம் பயன்
 படுத்திக் கொள்ளத் தவறி விடுதலேயாகும். அதாவது
 அறிவிலும் அனுபவத்திலும் ஆற்றலிலும் ஆன்ம உணர்ச்
 சியிலும் நம்மினும் பெரியவர்களை அவமதித்து நடந்து விடா
 மல் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் என்பது.

ஒருவனிடம் பெரிய ஆற்றல்கள் எல்லாம் அமைந்திருக்கலாம். பெரியாரின் ஆலோசனையைப் பயன் படுத்தத் தவறி விடுவானாயின் அவன் தனக்கும் தனது ஆற்றலுக்கும் தானே தீமை செய்து கொண்டவனாவான். துரியோ தனனிடம் அளவு கடந்த ஆற்றலிருந்தும் தன்னுடன் வாழ்ந்த பெரியோர்களின் ஆலோசனைகளைப் பயன் படுத்தத் தவறியதனால் அவனுக்கு வாழ்க்கையில் நிரந்தரத் தோல்வியே ஏற்பட்டது.

பஞ்ச பாண்டவர்களிடம் படைப் பலம் மிகக் குறைவு. ஆனால் அவர்கள் தம்மிடமிருந்த பெரியார்களின் ஆலோசனைகளை அணு அளவும் விடாது பயன் படுத்திக் கொண்டார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் நிரந்தர வெற்றி கிடைத்தது. பலம் உள்ளவன், ஆற்றல் உள்ளவன் அகங்காரத்திற்கு காளாகிப் பெரியோர்களை உதாசீனமாக நினைத்து விடுகின்றான். அந்த நினைவு அவனைப் படுகுழியில் ஆழ்த்தி விடுகின்றது. இராவணன், சூரபத்மா போன்றோரின் வாழ்வின் தோல்விக்கு இவையே முக்கிய காரணமாகும்.

ஒருவன் பணக்காரனாக இருக்கலாம். அவனுக்கு அதனைப் பயன் படுத்தத் தெரிய வேண்டும். அப்போதான் பணத்தின் பயனை அவன் பெற்றுக் கொண்டவனாவான். பெரியார் துணை பக்கத்திலே இருந்தும் அதைப் பயன் படுத்திக் கொள்ளத் தவறி விடுகின்றோம். இறைவன் எப்பொழுதுமே எங்களோடு உடனுறைபவன். அப்படி இருந்தும் எமது வாழ்க்கையிலே எம்மில் எத்தனைபேர் அவரைப் பயன் படுத்திக் கொள்ளுகின்றோம்? இறைவரை வழிபாட்டுப் பொருளாகத் தூரத்தே வைத்துக் கொள்ளுகின்றோம். எம் வாழ்வுப் பொருளாக மாற்றிக் கொள்ளத் தவறி விடுகின்றோம். இறைவரைப் பிறருடைய அநுபவப் பொருளாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். எமது அநுபவப் பொருளாக்கிக் கொள்ள முயற்சிப்பதில்லை. இதனால்தான் இறைவருக்கும் எமக்கும் மிகத் தூரத்தை உண்டு பண்ணிக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துகின்றோம். இதனால்தான் வாழ்வில் மனிதன் வெற்றியடைவதில்லை.

இந்த முறையிலே நாம் பெரியோர்களுடைய அனுபவத் திறனை யெல்லாம் எமது வாழ்வுக்கு அநுகூலமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் வாரி வழங்கக் காத்துள்ளார்கள். நாம் அதனைப் பயன் படுத்த வழி தெரியாது

திகைக்கின்றோம். இத்தகைய கருத்துக்களை யெல்லாம் உள்ளடக்கியே வள்ளுவர்

‘ஆற்றுவா ராற்ற லிகழாமை போற்றுவார் போற்றலு ளெல்லாந் தலை.’

என்று அருளியுள்ளார். அதாவது தம்முடைய நலன்களைப் பத்திரத்தப் படுத்த விரும்புகிறவர்கள் பக்திரப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் தலை சிறந்த பொருள் எதுவென்றால் தம்மினும் வலிமையுள்ளவர்களுடைய திறமையைப் பயன் படுத்திக் கொள்ளத் தவறி விடாமையாகும்.

எப்போதும் எந்தக் காரிாத்திலும் பெரியோரைக் கலந்து அவருடைய துணைபற்றி நடந்து கொள்ள மறந்து விடக் கூடாது. இதுவே போற்றலுள் எல்லாந் தலை.

இயேசுவின் உபதேசம்

நீங்கள் பிறர்க்குச் செய்யும் நியாயத்தையே நீங்களா பெறுவீர்கள். உங்கள் கண்ணிலிருக்கிற உத்திரத்தை எடுக்கம் மல் பிறர் கண்ணிலிருக்கிற துரும்பை எடுப்பது எங்ஙனம்.

பிறர் உங்களுக்கு எதைச் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்களோ அதையே நீங்களும் பிறர்க்குச் செய்யுங்கள்.

அழிவுக்குள்ளவழி அகலமானது. அதில் செல்வோர்பலர். ஆன்ம ஆக்கத்திற்குள்ள வழி குறுகியது. அதைக் காண்பவர் சிலர்.

கடவுள் சித்தப்படி நடப்பவனே கடவுள் அருள் பெறுவான். கடவுளைத் தோத்திரம் மட்டும் செய்பவன் கடவுள் அருள் பெற மாட்டான்.

விபுலானந்தாஞ்சலி!

— திமிலைக் கண்ணன் —

குருதேவர் வாக்கியத்தைக் குணம்நாடி நற்கவியில்;
பெருகாத லுற்றுப் பின்னிப் பிணைத்து விட்டாய்!
உருவம் அழிந்தாலும் உணர்ச்சி யழியாது;
திருவாமூஞ் செந்தமிழிற் தித்திக்கும் தேனமுதை;
சேர்த்துக் குழைத்துத் தெய்வமணங் கமழ (நீ)
யாத்த கவிதையிலே யான்கண்டேன் தத்துவத்தை
பார்த்தேன் விழித்தே! பயந்தேன் பயம்தவிர்த்தாய்!
தீர்த்தக் கலசத்துள் திரைகடலைக் காட்டிவிட்டாய்!
'ஆழ்ந்த கடலுள் அமிழ்ந்திவி ட்டமுத்துகளை;
'ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தாய்; ஆண்டு.....பதினான்கு'
குமுறுங் கடல்பொங்கிக் கொள்ளுகொண்ட யாழ்நூலை
கண்டெடு த்துவந்தாய். கரந்தைத் தமிழவைமுள்
நிண்டோட் புயப்பிள்ளை, திருக்கோளப் புத்தூரான்,
கண்முகி ழந்தான். கவிஞர் கலைமகளும்,
மண்தாயும் போற்ற மகிழ்ந்தவிபு லானந்தா!
உன்னுடலைக் காணேன்; உன்னிதயம் கண்டுஉவந்தேன்
சின்னக் குழந்தையிலுள் திறன்கண்ட சோதரன்போல்;
உன்னை நினைக்கின்றேன். உலகம் உவப்பதற்கு
ஆண்டாயிரத்து எண்ணூற்றித் தொண்ணூற்றி ரெண்டிலே
மாண்டா ரெழுந்துகவி மாலைபுனைந் துவப்ப;
மட்டக் களப்பின் மணங்கமழும் காரைநகர்,
அன்னை கண்ணம்மைக்கும் அருட்சாமித் தம்பிக்கும்
சின்னக் குழந்தைத் தெய்வமென வந்துதித்தாய்
என்னே! நான்சொல்வேன்? உன், இனியதமிழ்ச் சேவையினை,
முன்னோன் சீர்நாவலன்போல்; முழங்குதமிழ்ச் சொற்பொழிவைக்
கேட்டார் பயனுற்றார். கேட்கவில்லை நான், அந்தோ!
விட்டை யடைவதற்கு நீவிரைந்து விட்டாயே!
மண்ணைத் துறந்தாய். மக்கள்தனைத் துறந்தாய்.
கண்ணகல் ஞானக்கலைத் தமிழைப்பின் துறந்தாய்;
பெண்ணைத் துறந்தாய் பெருந்துறவி யாகிவிட்டாய்!
விண்ணகம் செல விரைந்துவிடா யானாலும்,

உன்னைத் துறப்பதற்கு ஒவ்வாதே! இவ்வுலகம்.
பொன்னுடலைத் துறந்தாய் புகழுடம்பு பெற்றுவிட்டாய்!
உன்னைத் துதிக்கின்றேன்; உன்பனுவல் போற்றுகின்றேன்.
என்னைப் புறமெனவும் என்பனிகள் வேறெனவும்
அன்னை வெறுக்காது அருள்சொரிய வேண்டுமடா!
அன்னை தமிழிற்கும் உன்அடியிணைக்கும்; அன்புமலர்;
என்னைச் சமர்ப்பித்தேன் இதயத்தே ஏற்றுக்கொள்.
வாழிவிபு லானந்தன்! வாழிதமிழ் முடிகள்!
வாயியில் வையமெலாம் வாழ்வாங்கு நல்லதமிழ்!

சன்மார்க்கம்

மத சம்பந்தமில்லாத சன்மார்க்கம் மணல் மேல் கட்புய வீடாகும். சன்மார்க்கமில்லாத மதம் சப்தம் போடவும் தலையை உடைக்கவும் மட்டும் உதவக் கூடிய வெறும் தாளமேயாகும்.

சன்மார்க்கம் என்பது உண்மை, அகிம்சை, புலனடக்கம் ஆகிய மூன்றிலும் அடங்கும். மற்ற அறங்கள் எல்லாம் இவற்றுள் அடங்கும். அகிம்சையும் அடக்கமும் உண்மையில் அடங்கும். கடவுள் என்பது உண்மையேதான்.

- காந்தி.

இயேசுக்கிறிஸ்துவின் உபதேசம்

பிறர் காண வேண்டுமென்று அவர்கள் அறியும் படி அறங்களைச் செய்யாதீர், செய்தால் கடவுள் அருள் உங்கட்குக் கிடைக்கமாட்டாது.

வலதுகை செய்வதை இடதுகை அறியாவண்ணம் அறங்களை மறைவாகச் செய்பவர்க்கே கடவுள் அருள் செய்வார்.

பிறர் காணும்படியாகச் செபம் செய்யாதே, அறையினுள் சென்று தாழிட்டுக் கொண்டு அந்தரங்க சுத்தியுடன் உன் பிதாவை நோக்கிச் செபம் செய். அந்தரங்கத்திலிருக்கிற உன்பிதா உனக்கு அருள் செய்வார்.

செபம் செய்யும் போது வீண் வார்த்தைகளை அளக்காதீர். உங்களுக்கு எது தேவை என்று உங்கள் பிதா அறிவார்.

பிறருடைய பிழைகளை நீங்கள் மன்னித்தால் உங்கள் பரமபிதா உங்களையும் மன்னிப்பார். பிறருடைய பிழைகளை நீங்கள் மன்னியாதிருந்தால் உங்கள் பிதா உங்கள் பிழைகளையும் மன்னிக்க மாட்டார்.

பூமியிலே பொக்கிஷங்களைத் தேடவேண்டாம். பூச்சியும் துருவும் அவற்றை அழிக்கும். திருடர் திருடுவார். பரலோகத்திலே பொக்கிஷங்களைத் தேடுங்கள். பூச்சியும் துருவும் அழியா, திருடரும் திருடார்.

இரண்டு எஜமானர்க்கு எவனும் ஊழியம் செய்ய இயலாது; கடவுளுக்கும் செல்வத்திற்கும் ஊழியம் செய்ய உங்களால் முடியாது.

எதை உண்போம் எதை உடுத்துவோம் என்று கவலைப்படவேண்டாம். உணவைவிட ஆன்மாவும், உடையைவிட உடலும் சிறந்தன.

உங்களுக்கு உணவும் உடையும் தேவை என்று கடவுள் அறிவார். அதனால் அவைபற்றிக் கவலை கொள்ளற்க. கடவுளுடைய அருளையும் அறத்தையும் நாடுக. அனைத்தும் பெறுவீர்.

வேதவாசஸ்பதி, மகா மகோபாத்தியாய, யோகிராஜ், மகரிஷி, ராஜகுரு, புனித புருஷர், ஸ்ரீ ஸ்ரீ 1008 ஸ்ரீ

ஸ்ரீ சுவாமி மாதவானந்தாஜ்

மகராஜ்

வாழ்க்கைச் சுருக்கம்.

(ஜேதஜனில்)

வணக்கத்துக்குரிய யோகிராஜ் மகரிஷி ராஜகுரு புனித புருஷர் ஸ்ரீ ஸ்ரீ 1008 ஸ்ரீ சுவாமிஜீ அவர்கள் பாரத பூமியில் ராஜஸ்தானில், கண்ணியம் வாய்ந்த கௌர் பிராமணக் குடும்பம் ஒன்றில் உதித்தவர். காசியைச் சேர்ந்தவரும் பெரும் புகழ் பெற்ற பேரறிஞருமான மகாமகோபாத்தியாய ஸ்ரீ சிவகுமார் மிஸ்ராவிடம் ஸ்ரீ சுவாமிஜீ மகராஜ் நான்கு வேதங்களையும் ஆறு சாஸ்திரங்களையும் கற்றார். பாரதத்தின் பல பகுதிகளுக்கும் யாத்திரை செய்து, அநேகமாக எல்லா மொழிகளையும் கற்று எல்லாச் சமயங்களைப் பற்றியும் அறிந்து கொண்டார். அன்றியும் இமயத்தில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தங்கி, அறிவாற்றல் மிகுந்த பல சித்தர்களின் உதவியால் யோகத்தைப் பற்றிப் பூரணமாக அறிந்து கொண்டார். ஸ்ரீ சுவாமிஜீ மகராஜ் பன்முறை சமாதி கூடியுள்ளார்.

ஸ்ரீ சுவாமிஜீ மகராஜைப் புகழ்வதென்பது கதிரவனுக்குத் தீபத்தைக் காட்டுவதைப் போன்றது. ஸ்ரீ சுவாமிஜீ மகராஜ் 56 ராஜ்யங்களின் ராஜகுருவாகவும் ராஜஸ்தானின் தலைவராகவும் பாரதத்திலுள்ள இந்துக்களின் தலைவராகவும் இருந்து வந்துள்ளார். அவரது ஈடிணையற்ற குணங்களுக்காகவும் அசாதாரணமான புனித அறிவுக்காகவும் யோகிராஜ், மகரிஷி என்ற பட்டங்களை மக்களும் புனித புருஷர், ராஜகுரு, வேதவாசஸ்பதி, மகாமகோபாத்தியாய என்ற பட்டங்களை முந்தைய ஜோத்புரி அரசரும் அவருக்குச் சூட்டியுள்ளனர்.

ஸ்ரீ சுவாமிஜீ மகராஜ் நாஸ்திகராயிருந்த காலஞ் சென்ற ஜோத்புரி மன்னரை இறைவனிடம் உறுதியான நம்பிக்கை யுடையவராக மாற்றினார். ஜோத்புரிக் கோட்டையில் புதைபட்டிருக்கும் பொருட்களைப் பற்றிய அவரது தீர்க்க தரிசனம் மன்னனது மன மாற்றத்துக்குக் காரணமாயிருந்தது. மேலும் நாஸ்திகர்களாக இருந்த பல ஐரோப்பியர்களை ஸ்ரீ சுவாமிஜீ மகராஜ் ஆஸ்திகர்களாக மாற்றியுள்ளார். பலருக்கு யோகக் கலையைப் போதித்துள்ளார். இதார் இள

வரசர் மகராஜ் குமாருக்குப் பல தேவர்களை நேருக்கு நேர் காட்டியுள்ளார். இளவரசர் இது பற்றித் தமது அனுபவங்களைப் பிரசுரித்துள்ளார். ஸ்ரீ சுவாமிஜீ மகராஜ் தகுதியுள்ளோர் பலருக்குக் கடவுளை நேருக்கு நேர் காட்டியருளியுள்ளார். இவற்றால் அவரை இறைவனின் அவதாரம் எனப் பலர் போற்றுகின்றனர். அவரது வயதினைச் சரியாகக் கணிக்க யாராலும் இயலாது. அவருக்கு இளையவர்களான சந்ததியினர் முதுமை எய்தி விட்டனர். ஸ்ரீ சுவாமிஜீ மகராஜ் செய்துள்ள அற்புதங்களை விவரமாகக் கூறுவதென்றால் ஒரு பெரு நூலாக விரியும்.

ஸ்ரீ சுவாமிஜீ மகராஜ் பூரண பிரம்மசாரி. பல நூல்களின் ஆசிரியர். தாந்திரிகத் துறையில் 'வல்லவர். துறவறத்தை மேற்கொண்ட பின்னும் அவர் அகிலத்தின் நலனுக்காக அல்லும் பகலும் அருந்தொண்டாற்றி வருகிறார். ஸ்ரீ சுவாமிஜீ மகராஜ் அன்பே உருவானவர். கடந்த 25 ஆண்டுகளாக அன்றாளுக்குச் சேவை செய்யும் நல்வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்துள்ளது. ஸ்ரீ சுவாமிஜீ மகராஜைத் தரிசித்து அனைவரும் நலன்பெற வேண்டும் என்பது எனது அத்தியந்த ஆசையாகும்.

தவம்

தீமை செய்யாமை, பொய்யாமை, நன்மை செய்தல், அருளுடைமை, இவற்றையே சான்றோர் தவச் செயல்கள் என்பர். உடலை வருத்தும் நோன்புகளையன்று.

- மகாபாரதம்.

பொருளொடு போகம் புணர்தல் உறினும்
அருளுதல் சான்ற அருந்தவம் செய்யின்
இருளில் கதிச் சென்று இனி இவண் வாரீர்
தெருள லுறினும் தெருண்மின் அதுவே.

- வளையாபதி.

எள்ளிப் பிறருரைக்கும் இன்னைச்சொல் தன்னெஞ்சில்
கொள்ளி வைத்தால் போல் கொடிதெனினும் - மெள்ள
அறிவென்னும் நீரால் அவித்து அடக்கலாற்றின்
பிறிதொன்று வேண்டா தவம்.

- அறநெறிச் சாரம்.

கர்ம அல்லது காரிய விதி (Law or Karma)

காரியம் என்றால் என்ன? கர்மம் என்பது வட மொழி ஆரம்பம். அதனைக் காரியம் எனத் தமிழிற் கொள்வோம். காரியம் செய்கையை மாத்திரமன்றி செய்கையின் பெறுபேற்றையும் கருதுவதாகும். அப்பேறு தனிப்பட்டதல்ல. செய்கையின் ஓர் அங்கமாகும். சுவாசம், சிந்தனை, பேச்சு, கேள்வி சுவை அனைத்தும் காரியத்தின் அங்கங்களாம். சிந்தனையும் ஓர் மனக்காரியமே. பிறவிகளில் எல்லாம் செய்த வினைகளின் முழுமையே காரியமாம்.

பலாபலன்களைத்தரத்தக்க எவ்வித சிந்தனையோ, செய்கையோ காரியமாம். காரிய விதி காரண விதியின் அடிப்படே காரணத்தாலே காரியமாகின்றது. விதையிலிருந்து மரமும், மரத்திலிருந்து விதையும் தோன்றுவது காரண காரியத்தொடர்பை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

காரியம் எவ்வாறு அமைந்துள்ளது?

மனித இயற்கையை உணர்வு, [இச்சை] அறிவு [ஞானம்] விருப்பு [கிரியை] என மூன்றாகப் பகுத்து நோக்குவர். இவை மூன்றும் காரியத்தினை செயற்படுத்துவனவாம். சற்று விளக்கிக் கூறின் சுக துச்சம், மனித உணர்வினையும் மரம் கதிரை முதலான பொருட்களை அறிதல் மனித அறிவினையும், ஒன்றைச் செய்ய விளைதல் அல்லது விடுத்தல், மனித விருப்பு வெறுப்பினையும் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

ஓர் முக்கோண வடிவத்தின் உச்சிக் கோணம் காரியம். அதன் அடிக்கோணங்கள் ஆசையும், சிந்தனையுமாகும். ஆசை மனதிற் தோன்ற அதை முடிக்கும் வழியை எண்ணம் காட்ட, செய்கை பிறக்கிறது. எனவே ஆசை, சிந்தனை செய்கை என்பன ஓர் முறுக்கு நூலின் மூன்று இழைகள் போல் இணைந்து தொடர்ந்து செல்கின்றன.

ஆசை காரியத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. ஆகையினால் உந்தப்பட்டு காரியமாற்றும் பொழுது இன்பமோ துன்பமோ

வந்து சேரும். பிறவி பிறவிகளாக இக்காரியத்தின் பலனைப் பெறுவதே காரிய விதியாகும்.

காரிய விதியின் தொழிற்பாடு

காரியவிதி இந்து சமயத்தில் மாத்திரமல்ல ஆனால் புத்த, வைணவ சமயங்களின் அடிப்படை கொள்கையுமாம். விதைத்ததையே வெட்டி எடுப்பான் என்பதே காரிய விதி கூறும் நெறியாம். “வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பான், தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான்” என்பது தமிழ் நாட்டுப் பழமொழி. தீமை செய்யின் தேம்புவாய் நன்மை செய்யின் நன்மை பெறுவாய். இதனைத் தடுக்க இவ்வுலகில் எச்சக்தியுமில்லை. ஒவ்வொரு சொல்லும், சிந்தனையும், செயலும் ஆண்டவன் முன்னிலையில் என்றும் எடைபோடப்படுகின்றன. எடையின் முடிவே காரிய விதியின் கற்பனை.

இவ்வுலகில் காரியங்கள் தற்செயலாகவோ தவறுதலாகவோ நடைபெறுவதில்லை. ஓர் ஒழுங்கின்படி ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நடைபெறுகின்றன. ஓர் காரியத்தை நீ செய்யின் அதற்கும், அதன் பேற்றிற்கும் திட்பமான ஓர் தொடர்புண்டு. ஒவ்வொரு செய்கையும் மூவித பலன்களைத் தர வல்லது. அப்பலன் பாடுபட்டமைக்குப் பலனும், மனித ஒழுக்கத்தின் பெருமையையும், மனப்பதிவையும் தந்து செல்லும். இம்மனப்பதிவு மேலும் மேலும் அச்செய்கையினைச் செய்யத் தூண்டும். மேலும் இப்பதிவு அக அல்லது புற தூண்டுதல்களால் சிந்தனை அலைகளாக மாறும். இவ்வலைகள் உலகில் மிக மகத்தான சாதனைகள் புரியவல்லவை.

“விதைத்ததையே வெட்டுவாய்”

நிலத்தில் இட்ட விதை முளைத்துத் தண்டு, இலை, பூ, பழங்களுடன் தோன்றும். அப்பழங்களுள் அவ்விதை காணப்படும். மாங்கொட்டையை மாமரத்தில் தான் காணலாம். நெல்லு விதைத்த இடத்தில் கோதுமையை அறுவடை செய்ய முடியாது. அவ்வவ் விதைகள் அவ்வச் செடிகளையே தோற்று விப்பனவாம். இவ்வண்ணம், பெண்ணின் கருப்பையில் குழந்தையையும், குதிரையும், நாயும் தங்கள் தங்கள் இனத்தையே உற்பத்தி செய்கின்றன. அதேபோல் தீ வினைகள் புரிந்

தரல் தேம்புவாய், புண்ணியம் புரிந்தால் புகழ் பெறுவாய். இதுதான் காரிய நெறி.

உனது செய்கையால் எதைச் சாதிக்க நினைக்கிறாயோ அதுவே உன்னை வந்தடைகிறது. தன்னலமற்ற சேவை, தருமம், தியானச் செயல்களால் மற்றவர்களை மாண்புறச் செய்யும் மதிப்பு உன்னையே வந்தடையும். கொடும் செயல், மானபங்கப்படுத்தல் அநியாயமாக நடத்தல் ஆகிய பகையால் அயலவர்களை அநியாயப்படுத்தினால், வறுமையும் துன்பமும், சோகமும் வந்தடையும். இதுவே தடுக்க முடியாத காரிய நெறி.

சென்ற காலச் செயல்கள் உன்னுடைய தற்போதைய நிலைக்குக் காரணம். உனது இன்றைய செயல்கள் எதிர்காலத்தையுருவாக்குவன. எனவே உலகில் குழப்பமோ மயக்கமோ இல்லை. உனது நற்செய்கை உன்னை நல்லவகைவும் நன்மையற்ற செயல்கள் நன்மையற்றவகைவும் ஆக்கி விடுகின்றன. துர்ச்சிந்தனை துன்பப்பாதையின் வழிகாட்டிகள். நீ துன்பச் சூழ்நிலைகளை கைக்கொள்ளாதே. நல்ல சிந்தனைகளையே கைக்கொள். நன்மை வந்தடையும்.

பழக்க வழக்கமும், ஒழுக்கமும் வாழ்க்கையும்

எண்ணமே நடத்தையின் ஆரம்பம். நல்லன நினைத்து அல்லன தவிர்த்து நல்லொழுக்கம் பெறலாம். அல்லன கொண்டு அனர்த்தம் அடையலாம். இதுவே காரிய விதியின் உறுதிப்பாடு. எனவே தூய்மையும், மேன்மையும் மிக்க சிந்தனை கொண்டு கருணையும் கண்ணியமும் மிக்க காரியமாற்றுவோம். எண்ணத்தின் வழியே செயல்கள் செல்லவதால் இதுவே நமது கடைப்பிடியாகட்டும்.

ஒழுக்கம் பண்புகளைக் காட்டவல்லது. பண்புகளை வளர்க்க வல்லது. கடுமையான கட்டுப்பாடும், தவறாத அவதானமும் நன் நடத்தையின் நிலைக்குரிய அத்தியாவசியமான குணங்கள். உனது ஒவ்வொரு எண்ணத்தையும், சொற்களையும் செய்கைகளையும் கவனி. ஏனையோருடன் பழகும்போது இணக்கமாயிரு. அப்படி இருப்பினும் முந்திய தவறான மனப்

பதிவுகளும், மூல ஆசைகளும், இயல் ஊக்கங்களும் உன் நன் நோக்கங்களைத் தவிர்க்க வல்லன. இதனால் அன்றே கற்றவர்களுள்ளும் நடத்தை குன்றியோர் காணப்படுகின்றனர். நற்கலாச்சாரமும் பயிற்றப்பட்ட மனமும் நன்னடத்தையின் அடையாளங்களாம்.

ஜபம், பிராணாயாமம், மோன என்னும் மவுனவிரதம் மூல ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்த வல்லது.

காரியம், பழக்கத்தினையும். பழக்கம் நடத்தையினையும், நடத்தை வாழ்க்கைப் போக்கினையும் உண்டாக்குகின்றன. எனவே உன் வாழ்க்கையின் சிற்பி நீயே தவிர வேறு யாருமில்லை. எனவே நன் நோக்குடன் புண்ணியம் பல புரிந்து புனித எண்ணங்களுடன் வாழ்க்கடைவாய். உன் உடம்பிற்கு ஓர் பெயருண்டு. ஆயின் மறுபுறம் நோக்கின் காரிய விதிப்படி எல்லாம் நல்ல மனித சமுதாயத்தை நீ விளங்கிக் கொள்வாய்,

புத்தகங்கள் வேண்டுவோர்

கிளிநொச்சி, திருநெறிக் கழகத்தாரல் நடாத்தப்படும் அறிவுப் பண்ணையில் சிறந்த சமய நூல்கள் மலிந்த விலையில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

- * சுவாமி சித்பவானந்தர் நூல்கள்
- * ஆத்மஜோதி நிலைய வெளியீடுகள்
- * தோத்திர நூல்கள்
- * சிவதொண்டன் வெளியீடுகள்
- * காந்திய நூல்கள்

முதலியவற்றை பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

இடம்:— ஆயுள்வேத வைத்தியசாலை
இல. 9, கிளிநொச்சி.

ஆத்மஜோதி ஆயுள் சந்தா ஆதரவாளர்

1. திரு. M N. பிள்ளை யாழ்ப்பாணம்
2. ஸ்ரீ ராஜ மாரியம்மன் கோவில் மலாயா.

சமயமும் மெய்யியலும்

(ஸ்ரீ சுவாமி சிவானந்தர்)

சமயம் மெய்யியல் ஞானத்திலிருந்து வேறு பிரிக்கப்படவில்லை. அது ஆன்மாவின் ஆன்ம விஞ்ஞானத்திற்கு அன்னியமானதன்று. ஆன்மா நிறுவப்பட்ட உண்மையாயும் அதன் அறிவு உண்மையானதாயு மிருப்பின் அதற்குரிய வழியும் உண்மையானதாயும் நிறுவப்பட்டதாயும் இருக்கிறது. இந் நிறுவப்பட்ட வழியே சமயம்.

சமயங்கள் முக்கியமல்லாதவற்றில், சாதி, நாடு, உளவுணர்ச்சி, சரீரவியல்பு, ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் வரையறுக்கப்பட்ட மனித வகுப்பின் நடைமுறைத் தேவைகளில் அடிகோலப் பட்டால் அவை ஒவ்வொன்றும் மற்ற ஒவ்வொன்றிலுமிருந்தும் பிரிவது உறுதி. ஆனால் மனிதன் வெறுமனே உடம்பன்றென்றும், அவனின் முடிவான தேவை அவனின் ஆட்பண்புக்கு மாத்திரம் தனிப்பட்டதென்றும் உள் மெய்யின் முக்கிய வேண்டல் மற்றவர்களிலும் ஒரே மாதிரியானவையென்றும் அறிந்த பொழுது வாழ்க்கையின் நோக்கங்கள் அடிப்படையாக வெவ்வேறாக இருக்க மாட்டாதென்றும், அனைவரும் மெய்ப்பொருளின் ஒரு பொது அனுபவத்தையும் நிறைவையும் இலக்காகக் கொண்டால் அவர்களின் வாழ்க்கை நடாத்துகை அத் தலை சிறந்த பூரண அனுபவத்திற்கு ஒரு முன்னேற்பாடாய் மாத்திரம் இருக்கும் என்றும் அறியப்படும். இம் முன்னேற்பாடு பல பெயர்களை வைத்திருந்தாலும் சுபாவத் தனித்தன்மைகளின் வடிவங்களை நிரூபித்தாலும் அதுவே சமயவாழ்வு.

சமயம் ஆத்திகரின் அல்லது பகுத்தறிவுக்கு மாறான உள்ளக் கிளர்ச்சி வாதிகளின் ஒரு கொள்கைக்குரிய, மறுமைக்குரிய சீராட்டுதற்குரிய மரபென்று எண்ணப்பட வேண்டாம். சமயம் என்பது யாரும் மறுத்துப் பேச முடியாத வாழ்க்கை. தன்னின் உறு பல பகுத்தறிவு விஞ்ஞானம். மனிதன் தன்னைத்தான் வெறுமனே எண்ணுவது போல் அல்லாது மனித சிறப்பியல்பின் விஞ்ஞானம் உறுபல உயர் நிறைவின் அடைவிற்கு வழியே சமயம்.

நிறைவு நிகழக் கூடியதாயின் சமயம் உண்மையானது; மேலும் அதுவே மனித இலட்சியத்திற்குத் தகுதி வாய்ந்த தனிமுறை.

கடவுள் முழுமையாயும் மனிதன் ஓர் அங்கம் மாத்திரமாயும் இருப்பதினால் மனிதன் கடவுளின்றி ஒருகாலும் வாழ முடியாது. மனிதனின் சமயம் அவனை உண்மையுடன் ஒற்றுமையாய் வைக்கிறது. சமயம் என்பது மனிதனுக்கும் கடவுளுக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பினால், ஒருவனிலுள்ள இழிவானதும் உயர்வானதுமான இயல்புகளிடையிலுள்ள இணைப்பால் எடுத்த நியமமே. மனிதனின் சொந்த உயர் இயல்பே கடவுள், அவனின் சத்து உண்மையானது. அவனின் இருப்பு நிறைவானது. அழிவின்றியது. சமயம் என்பது ஆன்மிக வழி. கடவுளையடையும் வழி. ஏகமாயிருக்கும் ஆன்மாவை வழிபடாது சமயப் பற்றுடையதாயிருக்க முடியாததினால் சமய வாழ்வு ஆன்மிக வாழ்வே. சமயப் பற்றுடைய மனிதன் ஓர் ஆன்மீக மனிதனே.

தத்துவ தர்சனம் மனிதனின் நடைமுறைத் தேவைகளிற்றான் ஆதாரத்தை வைத்திருக்கிறது. மனிதன் சிந்திக்கும் மனப்போக்கில் இருக்கும் பொழுது அதீத விஷயங்களைப் பற்றி அறிய விரும்புகிறான். மரணத்தின் இரகசியம் சாகாமையின் இரகசியம், பதி, பசு, பாச வியல்பு முதலியவற்றைப் பற்றி அறிவதற்கு அவனுள் ஒரு தூண்டுதல் உண்டு. மெய்யியல் இவை யெல்லாவற்றையும் அறிவதற்கு அவனுக்கு உதவி புரிகிறது. மெய்யியல் வளரும் மனித மனநிலையின் தற் தோற்றப்பாடே.

மெய்யியல் சமயத்தின் பகுத்தறிவுக் காட்சி. அது சமயத்தின் ஓர் அபின்னமான பகுதி. அது மெய்ப் பொருளின் இயல்பைப் பற்றிய பகுத்தறிவு விசாரணை. அது துன்பத்தையும் சாவையும் அகற்றி சாகாமையையும் நித்திய இன்பத்தையும் அடைவதற்குத் தெளிவான விடை தருகிறது.

சமயமும் மெய்யியலும் இரட்டைச் சகோதரிகள் போன்றவை; அவைகளுக்கிடையில் இருக்கும் உறவு மிகநெருங்கியது. மெய்யியலின் பெரும்பாலான பிரச்சினைகள் சமயத்தின் பிரச்சினைகளே. உலக மனித கடவுளின் உண்மை இயல்பின் அறிவாற்றல் விளக்கம் பெறுவதற்கு

அத்யாத்ம யோகம்

(சுவாமி. இராஜேஸ்வரானந்தர்)

யோகம் என்பது ஒரு சமயம் அன்று. அது ஒரு மெய்யியல் முறையன்று. அது தானே சாத்தியம் அன்று. அது ஒரு சாத்தியத்திற்கு ஒரு சாதனம்.

யோகம் என்பது ஒரு சமயம் அல்லது மெய்யியலின் அடைவை அடையும் முறை. அது மனிதனின் ஆன்மீக நோக்கத்தை முற்றுவிக்கும் முறை.

யோகம் என்பது ஓர் ஆன்மீக விஞ்ஞானம். அது ஆவசியகமாய்ச் செயல் வகையானது. ஒருவரின் தெய்வீகமான உண்மை இயல்பின் நேர் அனுபவ ஞானத்திற்கு வழி காட்டுவதே அதன் இலக்கு. அச் சாத்தியம் அடையப் பட்டதும் அதன் கடமை நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கிறது; மேலும் அது கைவிடப்படலாம். அதன் பயிற்சியும் ஒழுங்கும் அப்பொழுது முடிவடைந்திருக்கிறது.

எண்ணில் அநேகமான யோகங்கள் அனைத்திலும் அத்யாத்ம யோகமே தலை சிறந்தது. அது அத்துவிதத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டது. அது துவிதமற்ற சிந்தனை முறை. அது ஒரேயொரு மெய்ப்பொருளும் எல்லாத் தோற்றப்பாடுகளின் ஆதாரமுமான சர்வ வியாபக, அகண்ட அறிவை ஒப்புக் கொள்கிறது. அது மனிதனின் இருப்பின் மையத்தில் நிலை கொண்டுள்ளது.

முன் பக்கத் தொடர்ச்சி.

மெய்யியல் வருந்தி முயல்கிறது. அதே வேளையில் சமயம் எல்லா இருப்பின் உண்மையான சத்தை ஆற்றலுடன் அனுபவிக்கிறது. கடவுள் அல்லது உண்மை அல்லது மெய்ப் பொருளை நாடுந் மனிதனின் மன முயற்சியே மெய்யியல். அதே யடைவை நோக்கி அவனின் உள்ளமும் உயிரும் அசைதலே சமயம். மெய்யியல் கடவுளை அறிகிறது. மெய்யியல் என்றும் தேடுகிறது, ஆராய்கிறது, எதிர்வாத மிடுகிறது; சமயப் புலன் கொள்கிறது, அறிகிறது, அனுபவிக்கிறது.

அத்வைதத்தின் - பிரகாரம் தோற்றப்பாடு நாம ரூபமே. தோற்றம் மாத்திரமே, ஓர் அத்தியாயமே, மெய்ப் பொருளைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளலே.

அத்யாத்ம யோகம் ஓர் ஆராய்ச்சியே, விசாரணையே. அது ஒரு தனிச் சிறப்பானது. அது பற்றார்வம் அல்லது அறிவார்வத்தி னாற்றரவுகள் அல்லது செய்தித் திரள் சேர்க்கும் மனமுருக்கன்று.

அத்யாத்ம யோகம் ஏதும் ஒழிவு மறைவு சுற்பிப்பதற்கோ அல்லது ஏதும் மறைப்பதற்கோ ஒன்றும் வைத்திருக்கவில்லை. அது பெரும் அறிவாற்றலை வேண்டி நிற்கவில்லை. அறிவின் நுட்பமும் தூய்மையுமே விசாரணைக்கு வேண்டப் படுவது. அது ஒழுக்கப் பயிற்சியாலும் உள்ளுணர்வின் உட்பயிற்சியாலும் விருத்தியாக்கப் படலாம்.

ஒருவர் புத்தக அறிவைக் கடந்து நேர் அனுபவ நிலையை அடைய வேண்டும். ஊகிக்கக் கூடியதாய்த் தொடக்கத்தில் ஒருவர் அதன் பெறுமதியின் உண்மையான மதிப்புக் கொள்வதற்குத் தகுதியற்றிருக்கலாம்.

ஆனால் ஒருவர் அதன் தூய்மைப் படுத்திய இயற் சூழ்நிலையுடன் தானே பழக்கப் படுத்துவதற்குக் காலங்கொள்வதாகிய பாராட்டுச் செலுத்த வேண்டும். எவ்வாறு களிலிருந்து விசாரணைக்குரிய விஷயம் தன் பலத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறதோ அவற்றிற்கு ஒருவர் தன்னையே திறந்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

பயன்றும் விசாரணை தன் முனைப்பின்றி நிறைவின் படித் தரத்தைக் கவரும்; மேலும் அவ்வாறாக ஒருவர் முடிவில் இரண்டாந் தரத்திற்கு விலக்காவார்.

யோகம் பரிசோதனையையும் விசாரணையையும் அழைக்கிறதென்று பொதுவான புத்தகப் படிப்பிலிருந்து தேர்வு நாடும் ஒருவன் வாசித்திருக்கலாம். ஆனால் மனிதனின் மூலாதாரமான இயல்பு, தனி அறிவு, தலை சிறந்த மெய்ப் பொருள். அனந்தமாயும் விசாரணைக்கு அப்பாலாயும் இருக்கும் ஆராய முடியாததென்று அவன் இப்பொழுது கற்றுக் கொள்கிறான்.

மனிதனின் தெய்வத்தன்மை சடமாயும் உயிர்ப் பற்

றதாயுமிருக்கும் வரையறையுள்ள பொருளாகிய மனத்தாற் புரிந்து கொள்ள முடியாது. மனம் தான் எண்ணும் வரையறுத்தலாகிய காரியத்தை மாத்திரம் பெற முடியும்.

நனவுளத்திற்குக் கீழாக இடைநனவு நிலைப்பகுதி உண்டு. அது வெளிப்படாத ஆசைகளினதும் மனக் கிளர்ச்சிகளினதும் களஞ்சியம். நனவுலகத்திற்குப் புறத்தாலும் அப்பாலும் உயர் கனவு நிலைப் பகுதி உண்டு. இங்கு ஓர் உயர் உள்ளுணர்வான விசேஷ மனோசக்தி இடம்பெற்றுள்ளது.

உள்ளுணர்வான சக்தியே நேர்க் காட்சியும் ஆன்மீக விழிப்புமாகிய சக்தி, அதன் மூலம் ஒருவனின் சொந்தத் தெய்வ வியல்பாகிய ஞானம் உடனடியாகவும் சகசமாகவும் பிரகாசிக்கின்றது. உணர்ச்சி விழிப்புள்ள (அகம்பாவமுடைய) செய்முறை மூலம் அன்று. அது மனிதனின் உருவைத் தொடுகிறது; மாற்றுகிறது.

உள்ளுளர்வே ஞானக்கண். அது உள்ளே அழிவின்றிய ஆன்ம விழிப்புக்கு வழிகாட்டுகிறது. அது பகுத்தறிவை மறுக்கவில்லை. ஆனால் நிறைவு செய்கிறது.

உள்ளுணர்வு ஒரு மொத்த வாணிகரே. நுண்மதி ஒரு சில்லறை வாணிகரே. உள்ளுணர்வு முழுமையின் அறிவுடையது; நுண்மதி பகுதிகளின் அட்டவணை உடையது. உள்ளுணர்வு ஆன்மப் பிரகாசத்திலே நேராக நடக்கிறது; நுண்மதி நிலவொளியிலே வளைந்து வளைந்து நடக்கிறது.

இயல்புணர்ச்சி விலங்குகளிலும், நுண்மதி மனிதரிலும் உள்ளுணர்வு தீர்க்கதரிசிகளிலும் உண்டு. இதனால் விலங்குகள் இயல்புணர்ச்சி யுள்ளனவாயும் மனிதர் அறிவாற்றலுள்ளவராயும், ஆன்ம அறிவு பெற்ற தீர்க்கதரிசிகள் உள்ளுணர்வுடையவர்களாயும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். உள்ளுணர்வின்றி நுண்மதி தோற்றத்திற்குப் பின்னிருக்கும் உண்மையை அறிவதில்லை.

அத்யாத்ம யோகம் உள்ளுணர்வான கூரிய அறிவுமுறையை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. எல்லா நிறுவல்களின் முடிவான மூலமுதல் நேரான உடன் அநுபூதியே. அங்கு ஆன்மா தனியாகத் தன்னையே பார்க்கிறது.

உள்ளத்தில் கொய்த கனிகள்

(திருமதி. M. மதார் நாச்சியா)

உலகத்தைக் குறை கூறாதே. உனது உள்ளம் ஒழுங்காகி விட்டால் யாவும் உயர்வாகவே தோற்றமளிக்கும்.

எண்ணங்களை விருப்பு-வெறுப்பின்றி எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் சாந்தமாகக் கவனிப்பதே கவலையை ஒழிப்பதற்கு சிறந்த முறை.

சிதைந்த உள்ளத்தோடு வாழ்பவன் சிக்கல் நிறைந்த எண்ணங்களின் பிடியிலே அடிமையாக்கப்பட்டவன்.

எதிலும் பற்றாது தாமரை இலையில் தண்ணீர் தங்குவது போல் உலகத்தில் வாழ்வதே சந்நியாசம்.

குழப்பத்தின் மத்தியிலே தனக்குள் குதூகலத்தைக்காண்பவனே ஆத்மீக வாழ்வில் முன்னேற முடியும்.

அடிக்கடி அசைந்து ஆசைகளின் பின்னலுக்கு அடிமையாவது அஞ்ஞானத்தின் அறிகுறி.

சஞ்சலத்தினால் சலித்திடும் மனம் சாந்தியாக இருப்பதே சாதனை.

எதுவும் நினையாது அகண்ட வெளியிலே ஆனந்தம் காண்பதே ஆத்மீக அறிவு.

எதிலும் பற்றாது பரவெளியிலே பரவசம் காண்பதே ஆனந்தம்.

எதிலும் ஒட்டாது உயர்வான உணர் வெளியிலே சரணமடைவதே சாந்தம்.

எதிலும் தொடாது மனிதனால் எட்ட முடியாத எல்லையை எட்டி விடுவதே ஞானம்.

எங்கு ஆசைகளின் ஆட்சி அடியோடு ஒழிந்து விடுகிறதோ அங்குதான் அறிவு பிரகாசிக்க முடியும்.

எங்கு இச்சைகளின் கொதிப்புகள் முற்றாக மடிந்து விடுகிறதோ அங்குதான் உண்மையின் இயல்பை உணர முடியும்.

எங்கு சிந்தனையின் வீச்சு செயலற்று விடுகிறதோ அங்குதான் அமைதியின் தென்றலைக் காண முடியும்.

இச்சை கொடுத்திடும் இன்பக் கிளர்ச்சியே புயல் கொணர்ந்திடும் நஞ்சுக் காற்று.

மையல் தந்திடும் மனதின் நிழல் தான் கனவில் காணும் கணக்கற்ற ரூபங்கள்.

வாழ்க்கையில் நிகழும் சம்பவங்கள் எதிலும் சாராது சாட்சி மயமாக யாவற்றையும் கவனித்து தெளிவுடன் இருப்பதே சாதனைகளின் கடமை.

எப்பொழுதும் மன அமைதியுடன் மலர்ந்த முகத்துடன் எதிலும் ஒட்டாது உயர்வான தியான நிலையிலே ஓய்வு பெறுவதே சாதனைகளின் கடமை.

எதிலும் மயங்காது எல்லா நிலைகளிலும் இன்ப துன்ப உணர்ச்சிகளுக்கு அப்பாலுள்ள துரிய வெளியினில் சார்ந்திருப்பதே சாதனைகளின் கடமை.

நுணுக்கமான தத்துவ விசாரணையில் ஈடுபட்டு அறிவைக் கூர்மைப் படுத்துவதிலே ஆர்வம் காட்டுவதே சாதனைகளின் கடமை.

எல்லா நிலைகளிலும் மனதையே உற்றுணர்ந்து உள்ளது எதுவோ அதிலே லயமாவதே சாதனைகளின் கடமை.

சிந்தனை சிதறாது தியான நிலையிலிருந்து செயலாற்றுவதே கர்மயோகம்.

கற்பனையை உண்டாக்கும் மனம் மௌனத்தில் சார்வதே சிறப்பு.

மனம் எதிலும் சாராது சாந்தமாக யாவற்றையும் நோக்குவதே நேர்மை.

எண்ணங்களின் எழுச்சிகளில் ஏமாறாது சம்பூர்ண சாந்தியில் சரணமடைவதே பக்தி.

நிமிடந்தோறும் மாறிடும் மனதை ஓயாது பார்ப்பதே பணிவு.

பற்பல ஜாலங்களை மின்வெட்டும் நேரத்திலே சுழலச் செய்யும் மனது மாண்டு விடும் மர்மத்தை விளங்குவதே தன்னறிவு.

கணக்கற்ற கற்பனைகளை கண நேரத்தில் வெளிக் கொணர்ந்திடும் மனது மாபெரும் மௌனத்தில் ஆழ்ந்து விடுவதே அடக்கம்.

சஞ்சலமில்லாது நிலையான தியானத்திலே சக்தி பெறுவதே திறமை.

காலத்தைக் கடந்ததும் எண்ணங்களினால் எட்ட முடியாததுமான மகா வஸ்துவில் மாய்வதே மௌனம்.

வெட்ட வெளி சென்று சும்மா இருப்பதே சுகம்.

பரவெளி சென்று நன்மை தீமையற்று ஜீவத்தன்மையிழந்து இறைவன் மயமாவதே முக்தி.

தாக்கற்ற பரிபூரணத்தில் சதா காலமும் தங்குவதே ஆத்மீக விடுதலை.

திருமகள் அருள் பெற்ற செந்தமிழ் மாமுனிவர்

(பண்டிதர், செ. பூபாலபிள்ளை அவர்கள்)

முத்தமிழையும் முறையாகக் கற்ற உத்தமப் புலவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஒரு முனிவர், ஒரு விஞ்ஞானி. ஒருநாள் புலரிக் காலத்துக்கு முன்பு கடல் வளமும், வயல் வளமும் மயங்கி, இயற்கைஅழகு வாய்ந்த ஒரு புனிதமான இடத்தை அவர் அடைந்தார். அடைந்த அவர் நீலவான நித்திலப் பூம்பந்தர் அழகில் ஈடுபட்டார். விஞ்ஞானியாகிய அவருக்கு நீலவானத்தில் நித்திலப் பூப்போலத் தோன்றிக் கண் சிமிட்டி அழகு செய்வன கோடிக்கணக்கான சூரியர்கள் என்ற வான சாத்திர உண்மை மனத்து உதயமானது. சிறிது நேரத்துட்கிழக்கு வெளித்தது. இருள் போய் அகன்றது. கருணைக் கடலாகுஞ் சூரியன் நீலக் கடல் மீது பிரகாசித்துத் தங்கத் தகடு போலத் தோன்றினான். பொன் மணற் குன்றின் மீது நின்ற முத்தமிழ் மாமுனிவருக்கு எங்கிருந்தோ காற்றினில் மிதந்து வந்து இசை எட்டியது. இசை கேட்ட பக்கந் திரும்பிப் பார்த்தார். அன்றலர்ந்த செந்தாமரைப் பூக்களில் வண்டினம் முரலுவதால் உண்டாயது அவ்விசை என்பதை முனிவர் அறிந்தார். தாமரை, புன்னை, கைதை மலர் மணங்களைப் புதிது புதிதாகத் தாங்கித் தவழ்ந்து வந்து தண்டென்றற் குழவி முனிவர் கண்ணிற் படாதபடி முனிவரது தங்க நிறக் காவியுடையைப்பற்றி அசைத்தது. முனிவர் பேருவகைவாற் புன்முறுவல் பூத்தார். செவ்வண்ண இதழ்களைத் திறந்து அமுத பிள்ளையும் வாய் மூடும்படி அழகுத்தெய்வமாகிய மகாலக்ஷ்மி மீது தேன் பாங்கான தோத்திர இசைப் பாடல் களைப் பாடத் தொடங்கினார். அதனைப் பாடுங்கள்:

“விண்ணின்ற சோதி விரிகதிர் மண்டிலத்தின்
உண்ணின்ற தெய்வ உருவமே: - கண்ணின்
ஒளியே! ஒளிக்கொளியே! ஒன்பதும மேவும்
அளியே அளிக்கு முதலாயன் - கனி கூரும்
பெண்ணரசி மே! நினைது பேரெழிலின் தோற்றத்தை
.. .. .
.. .. .
தனக்குவமை தானென்பேன் தாயே.....”

என்று பாடிக்கொண்டு போகும் பொழுது புலவர் திருக்கண் முன்பு இளஞாயிற்றின் ஒளிக் கிரணங்கள் விண்ணகத்தையும் மண்ணகத்தையும் அனைந்து விளையாடுகின்றன. கானகத்தையும், பொழிலகத்தையுங் கவினுறுத்துகின்றன. நீலவானத்து நெடுங் கடல் மீது தோற்றும் இளஞ் சூரியன் கோபாலன் திருமார்பகத்துக் குலாவிப் பிரகாசிக்கும் திருமகளை ஞாபகப்படுத்துகிறது. அன்மையில் இருந்து நறுமணங் கமழுஞ் செந்தாமரை மலர்கள் அவள் திருவடிகளையும், இருக்கையினையும் நினைவூட்டுகின்றன. இவற்றால் உணர்ச்சி வசப்பட்டு மனமகிழ்வுற்ற உத்தமப் புலவர் தமது சிருஷுளத்தேற்பட்ட கற்பனையினை வேறொரு வண்ணத்து அமைத்து நயம்படப் பாடுகிறார்.

“வானகத்தும் மண்ணகத்தும் வயங்குசுடர் நீயாயின்
கானகத்தும் பொழிலகத்தும் கருதுமெழில் நீயாயின்
நானகத்துக் கொண்டனநின் னளிமலர்ப் பதமாயின்
தேனகத்த வசனமொன்றே திருப்பீட மாவதுவே?”

“கோபாலன் திருமார்பிற் குலவுமொளி நீயாயின்
பூபாலர் தடந்தோளிற் பொலிவனப்பு நீயாயின்
நாவார வழத்துவநின் னளிமலர்ப் பதமாயின்
பூவாரும் பதுமமொன்றே புதுப்பீட மாவதுவே?”

“பொன்னீர்நெல் மணி அணிசீர் புகழிளமை நீயாயின்
மின்னீர் விடைமடவார் வியனெழிலும் நீயாயின்
நன்னீர் உளத்தனநின் நளிமலர்ப் பதமாயின்
செந்நீர்மைக் கமலமொன்றே திருப்பீட மாமதுவே?”

என்று பாடிப் புலன்களைப் பொறிவழிச் செல்லாதபடி அடக்கிக் கண்களை மூடியபடி கடற்கரை அருகில் மாமுனிவர் தியானத்து அமர்ந்தார். அவரது வலக்கண் துடித்தது. திருமகள் முத்தமிழ் மாமுனிவரது பரிசில் கடாவிய தோத்திர இசைப் பாட்டில் அமைந்துள்ள சொல் அழகு, இசை அழகு, பொருள் அழகுகளில் ஈடுபட்டாள். அவர் உளமாகிய தூய செந்தாமரைத் தவிசில் வீற்றிருந்தாள். முனிவர் அவளை அகக் கண்ணைக் கண்டார். உவப்புடன் உற்று நோக்கினார். நோக்கிய அவர் பொன்னிறம் போன்ற பொலிவாகிய தெய்வ உருவினைக் கண்டு களித்தார். மலையொத்த முலை மீதுள்ள முத்து மாலையைக் கண்டார். திருக்கரங்களில் நறுமணங் கமழும் புதிய செந்தாமரைப் பூவினையும், வச்சிர தண்டப் படைக் களத்தினையும், வெண்ணிறச் சங்கினையும், சக்கராயுதத்தினை

யும் தாங்கிப் புண்ணிய வடிவாகிய கருடன் மீது அவள் வீற்றிருப்பதைப் பார்த்தார். உளங் களி கூர்ந்தார். களிப்பு மிகுதியாற் திருமகளுக்கு நயப்புரை கூறுகின்றார்.

கிள்ளை மென்மொழியாய்,

நீ காண்டற்கு அரியவள். விரும்புவார் விரும்பும் வரத்தைக் கொடுப்பவள். இகபோகங்களையும் இறுதியில் மக்களுக்கு மோட்சத்தையும் உதவுபவள். தொக்க முடிவற்றவள். ஆனந்தம் நிறைந்தவள். உருவத்திருமேனியும், அருவத் திருமேனியும் உடையவள். மக்கள் மீது மாயையை ஏவுகின்றவள். அந்த மாயையை அறுக்குந்திருவருளாக மாறுகின்றவள். காத்தற் கடவுளாகிய கண்ணபிரான் திருபோற் கடலில் சர்ப்ப சயனத்தில் அறிதுயில் கொள்ள அவனது வேலையைப் புரிகின்றவள்.

மேலாகிய வில்லிக்கொடி போன்றவளே, நான் அறிந்த அளவிற் கவிதை இசைத்து உனது திருவடிகளை வணங்குகிறேன்' என்று தியானித்தார். இவரது கவிதை நயப்புரையைக் கேட்டு உளங்கனிந்த திருமகள் இவருள்ளத்திருந்தபடி இவருடன் கலந்துரையாடுவாளாயினள். 'பால்மணம் மாறும் பருவத்துத்தேவாரம் பாடியசீகாழிப்புண்ணியக் கன்றினதும், நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகார நூலை ஆருளிய இளங்கோவடிகளதும் கவிமணங் கமழும் தீந்தமிழ் மொழி வாழ்க, நற்றமிழ் நாடு பல ஊழிக்காலம் அழியாது நின்று நிலவுக. செந்தமிழ் அறிஞர் பல்லாண்டு சீருடன் வாழக் கடவர்! என்றெல்லாந் திருமகள் வாழ்த்தெடுத்தோதிப் புலவருடன் கலந்துரையாடுவதைக் கவி நடையிற் பாருங்கள்;

“ஆழியான் உளங்கவரும் அணங்குமருள் வளஞ் சுரந்து
காழியா ரிளங்கோவின் கவிமருவு தமிழ் வாழ்க
ஊழிதோ றூழிதோ றுலவுகநற் றமிழ்நாடு
வாழியசெந் தமிழறிஞர் வாழிவென் றெனைநோக்கி”

“செம் மொழிநற் தமிழ்புலவ! செவ்விபுற நீபுரைத்த
செம் மொழிநற் தமிழ்ப்பனுவற் செய்யுள்விலை செப்
பென்றாள்
அம்மொழியென் செவிப்படலும் அகங்குழைந்து
முகமலர்வுற்று
அம்மொழியென் செவிப்படுத்த அன்னையடி பணிந்
துரைப்பேன்”

சங்கத் தமிழ் நூல்களையெல்லாம் எழுத்தெண்ணிப் படித்த

முத்தமிழ் மாமுனிவரவர் நம்மைப்போலத் திருமகளிடம் தமது அமுதக் கவிதைக்கு ரூபாய் கேட்டாருமல்லர். தங்கத்தாத்தா கவிதைப்பரிசில் போன்ற தங்கப்பதக்கம் கேட்டாருமல்லர். பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்களையும், அவர்களுக்குப் பரிசில் வழங்கிய வள்ளல்களையும், பரிசில்களையும் எடுத்துக் காட்டி உதார குணத்துடன் தம்மேம்பாட்டுரை கூறும் புலவர் பெருமானது செய்யுட் பகுதி அற்புதமான தொன்று, அதனைப் பாருங்கள்:

“கூழுடையார் கூழளிப்பார் கோமக்கள் பொன்னளிப்பார்
ஆழிமணி முடிவேந்தர் அகனிலத்தை எமக்களிப்பார்
கீழ்மக்கள் வசையளிப்பார் கேள்வியிலார் நகையளிப்பார்
வாழ்வளிப்பார் மாமுனிவர் மறைமுதல்வன் வீடளிப்பான்”

இங்ஙனம் முன்னாள் நடந்த உண்மை எடுத்துக் காட்டுக்களை உள்ளவாறு எடுத்தியம்பும் இந்தக் கவிதை அழகே செய்யுள் அழகு, இதுகாறும் புலவர் இசைத்த பாட்டினைக் கேட்டுத் திருமகள் உவப்புற்றுக் கொடுக்கின்ற அருட் பரிசிலை இனிப் பாருங்கள்:

“தமிழ் வளம் பொழிக! தமிழ் நாடு வரழ்க
அமிழ்தன் கவிபுனை அறிஞநீ வரழ்க!
பனுவல்கேட்டு வந்தனன் பரிசில் கொள்மதி!
வரழ்க்கென ஒருவரை வாழ்த்துவை யாயின்
வடமுன் னார்க்கு மலிவள மளிப்பேன்;
வீழ்க்கென ஒருவரை விளம்புவை யாயின்
வீழு மன்னூர்பால் மேவேன் யானெனப்
பரிபுர மலர்ப் பதங்காட்டித்
திருவின் செவ்வியும் அருள்வழங் கினளே.”

இந்தச் செந்தமிழ் மாமுனிவர் ஈழநாட்டு உதித்தவர். அருந்தமிழ்ப்பணி பல புரிந்தவர். நாம் இழந்த இசை நூலை இயற்றி உதவியவர். இவர் நினைவு தினம் 17-7-62 ஆகும். அதன் ரூபகமாக ஆத்மஜோதி வடிவிற் திருமகட் காட்சி இவர் கண்ட அதனை, ஆத்மஜோதியில் ஒருவாறு வெளிபடுத்தினாம்.

ராஸலீலையின் தத்துவம்

[தி. கி. நாராயணன் Bsc. Vishavarse]

பகவான் கிருஷ்ணர் புரிந்த லீலைகள் பல. அவரது ஒவ்வோர் லீலையும் மகத்தானதோர் உண்மையைத் தனதாகக் கொண்டிருந்தது. குழவிப் பருவத்தில் அவரது லீலைகள் பெரும்பாலும் கொடிய அரக்கர்கள் பலரைக் கொன்றோடுக் குவதில் ஈடுபட்டிருந்தன. இவ்வெல்லா லீலைகளிலும் உயரியது ராஸலீலையாகும். மேல் நோக்காகக் காணுங்கால் இது ஆயர் பாடியில் வசிக்கும் சிறுவனொருவன் கோபியர்களுடன் உல்லாசக் களியாட்டத்தில் ஈடுபட்டதாகத் தோன்றும். ஆனால் ஆழ்ந்து நோக்கின் அரியபெரியதோர் உண்மை இதில் அடங்கியிருப்பது கட்புலனாகிறது.

கலைஞானம் ஒன்றை உயர்வுற உயர்த்தினால் அது உயிர்களைத் தெய்வீக நிலைக்கு எடுத்துச் செல்லவல்லது என்பதை பகவான் எடுத்துக்காட்டினார். கலைகள் பலதரப்பட்டவை. ஓவியம், காவியம் போன்றகலைகள் மக்களை மட்டும் மேம்படுத்தவல்லவை. ஆனால் இன்னும் சில கலைகள் மக்களையும், மக்கள் அல்லாதவற்றையும் மேம்படுத்தும் திறன் பெற்றிருக்கின்றன. இவற்றுள் தலையாயது இசைக் கலையாகும். இசைக்கு வயப்படாத உயிர் உலகில் இல்லை எனலாம். இசையினால் பயிர்கள் அதிவிரைவில் அதிசயிக்கத்தக்கமுறையில் வளர்ச்சியடைகின்றன என்ற நவீன ஆராய்ச்சிகளின் முடிவு நாமெல்லாரும் அறிந்ததே. ஓரறிவு ஈரறிவு வஸ்துகளிடத்தே இத்தகைய தோர் மாற்றம் ஏற்படுமேயாகில் ஆறறிவு படைத்த மனிதனில் ஏற்படும் மாற்றத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

இன்னிசையினால் மனம் ஒருமைப்பாடமைகிறது. ஒருமைப்பாடமையுங்கால் தன்னையறியாமல் மனம் உயர்நிலைக்கு இட்டுச் செல்லப்படுகிறது. இசையில் சிறந்தது குழலோசையாம் புல்லாங்குழலிலேயே மகத்தானதோர் தத்துவம் அடங்கியிருக்கிறது. குழல் என்பது வெறும் நாணல் துண்டு. அது காலில் மிதிபடுமேயாகில் ஒன்றுக்கும் உதவாதகுப்பையாகிவிடுகிறது அஃதல்லாது, அதைக் குழலாகப் பயன்படுத்தினாலோ மனதை மகோன்னத நிலைக்கு எடுத்துச் செல்லும் பாங்கு அதனிடம் வந்தமைகிறது. இவ்வுடல் வாழ்க்கையும் அத்தகையது. அதைக் கீழான நெறியில் செலுத்துங்கால் மனிதன் கீழ்மையடைகிறான். அவனது வாழ்க்கை பாழடைகிறது. பெரு நெறி

பிடித்தொழுகினால் அவன் பேரானந்தத்தை அனுபவித்து பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடந்து செல்வான். கண்ணன் குழலினின்று உண்டுபண்ணிய கானம் அப்பேருண்மையைப் புகட்டுவதாயிற்று.

எல்லா உயிர்களையும் மேல் நிலைக்கு இட்டுச்செல்லும் திறன் இசையின்கண் உளது என்பதைப் பார்த்தோம். அதற்கொப்ப கண்ணன் கிளப்பிய ஒலி கானகமெங்கும் காற்றில் கலந்து பரவியது. அவ்வினிய கானத்தைக் கேட்ட கரடி தன் கொடூரத் தன்மையை மறந்து கண்ணனருகில் சென்று அமைதியுடன் அமர்ந்திருந்தது. சிங்கம் சீற்றத்தை விடுத்தது நாகம் நச்சுத் தன்மையை மறந்து கண்ணன்பால் கவர்ச்சியுற்றது. மற்றும் இயற்கையிலேயே பகைமையுள்ளம் படைத்த விலங்கினங்கள் பல தங்கள் பகைமையை மறந்து கண்ணனது சானத்தின் பால் லயித்து நின்றன. சுருங்கச் சொல்லின் அப்பரந்த வனப்பிரதேசமே அத்தெய்வீகக்குழலோசையில் லயித்திருந்ததெனில் அது மிகையாகாது.

இது இவ்வாறிருக்க, மாந்தர்க்கிடையில் இவ்வினிய இசை ஏற்படுத்திய மாறுதலைச் சற்றுஓர்ந்து பார்த்தல்வேண்டும். இக்கானம் தூய்மையே வடிவான கோபியர் காதி லீழ்ந்ததும் அவர்கள் மெய்மறந்து நின்றனர். செய்வதறியாது திகைத்தனர். அவரவர்கள் இல்லங்களில் தம் தம் உடலிருக்க அவகளது மனமோ தெய்வப்பிறவியான கண்ணனின் குழலோசையால் பதிந்திருந்தது. தாம் செய்வது இன்னதென்பதையும் அம்மடந்தையர் அறிந்தார்களில்லை. கதறியமும் கைக் குழந்தையையும் கவனியாது கண்ணனைக் காண கடிதில் சென்றாள் ஒருத்தி. பறட்டைத் தலையுடன் பறந்தோடினாள் பிறிதொருத்தி. அணிந்து கொண்டிருந்த ஆடையைச் சுருட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு விரைந்தாள் இன்னொருத்தி. இவ்விதமாக ஒவ்வொருவரும் தம் வயமிழந்து தம் கடமையைத் துறந்து நாயகனைக் காணச் சென்றனர். இவ்வாறாக வீதியில் கோபியர் குழாம் ஒன்று கூடிவிட்டது. ‘கோவிந்தா ஏற்றைக்கும் ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும் உற்றோமேயாவோம், உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம். மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று,’ என்று அவர்கள் இடைவிடாது செய்த பிரார்த்தனையை இப்பொழுது நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டனர். அக்கோபிகைகள் செயலில் காம வாசனைக்கு இடமேயில்லை. காம வாசனையென்பது தனியாகத்தன் நாயகனுடன் நாயகியொருத்தி இருக்க விரும்புவதாகும். ஆனால் தோழிமார் அனைவரையும் தன்னோடு மனமார ஒன்று சேர்த்துக்கொள்வது புனித இறை

பக்தியின் பிரபாவமாகும். அவர்கள் நாடிச் சென்றது பத்து வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தெய்வீகப் பாலன் ஒருவனையாகும். கண்ணன் கோபியரது உயிர். உயிராகிய கண்ணனைக் கண்டு களிக்க அத்தனை பேர் கூடிச் சென்றது அவர்கட்கு மட்டில் லா மகிழ்வை ஏற்படுத்தியது.

திடீரென்று கண்ணனை அவர்களிடையே காணவில்லை. கோபியொருத்தி கண்ணனது கருணைக்குத் தான் மாத்திரம் இடம் பெற்று விட்டதாகக் கருதலானாள். உடனேயே கண்ணன் அவர்களுக்குக் கட்புலனாகவில்லை. எல்லோரும் பதை பதைத்தனர். இங்கு ஓடினர், அங்கு ஓடினர். கன்றையிழந்த கற்றுவைப் போல் கசிந்துருகினர். சீதையை இழந்த இராமனைப்போல், ஊர்வசியை இழந்த புருரவசைப் போல், கண்ணனைக் காணாத அக்கண்ணியர் தாம் காணும் மரம், செடி, கொடிகளிடந்து தங்கள் நாயகனைப்பற்றி வினவலாயினர்.

எங்கேயோ தூரத்தில் வனத்திற்குள் பெண்ணொருத்தி விம்மும் சப்தத்தை அவர்கள் செவிமடுத்தனர். உடனேயே சப்தம் வந்த திக்கை நோக்கி விரைந்தனர். அங்கு கோபிகையொருத்தி தனியே துயரத்தில் மூழ்கிக் கிடந்ததைக் கண்டு அவளைச் சமாதானப்படுத்தி அவளது துக்கத்தின் காரணத்தை வினவினர். அப்பொழுது அவள் மொழியலானாள்;— நாமெல்லோரும் நம் நாயகனைப்பற்றிய எண்ணத்தில் மூழ்கிக் களியாட்டத்தில் மூழ்கியிருக்கையில், என் அடிமனத்தில் கண்ணன் எனக்கே உரியவனாக வேண்டும் என்ற எண்ணம் உதித்தது. உடனேயே கண்ணனுடன் என்னை நான் தனியாக வனத்தில் கண்டேன். கண்டு சொல்லொண இன்பமடைந்தேன். கால் வலிக்கும் என்னைச் சற்று தூக்கிச் செல்லலாகாதா என்று கண்ணனை வினவினேன். உடனேயே அப்பரம கிருபாளன் எனக்கு வாகனமானான். இப்பொழுது கண்ணன் எனக்கேயுரியவன் என்ற எண்ணம் பன்மடங்கு வலுப்பட்டது. அந்தோ! உடனேயே கண்ணன் மறைந்தான். நான் தடாலென்று பூமியில் விழுந்தேன். இவ்வாறு கதறியழுது கொண்டிருக்கின்றேன் என்றனர்.

இதைக்கேட்ட அக்கோபிகைகள் மறுபடியும் கண்ணனைக் குறித்து கதறத் தொடங்கினர். ‘கருணைக்கடலே! நீ எங்களை இவ்வாறு கைவிட்டது நற்செயலா’ என்றனர். அப்பொழுது வனத்துக்குள்ளிருந்து, ‘உங்களது அஹங்காரமே என்னை உங்களிடமிருந்து பிரித்து விட்டது. என்னை நீங்கள் உங்கள் வசப்படுத்தினீர்கள் என்று எண்ணினீர்களல்லவா? இத்தகை

ய மனோபாவம் படைத்தவர்களிடமிருந்து நான் அகன்று விடுகிறேன். எவ்வாறு ஆகாயம் அண்டங்கட்குப் புறம்பானதோ அதுபோன்று நானும் எவ்வுயிர்க்கும் கட்டுப்பட்டவன் அல்லன். பஞ்சபூதங்களா லாக்கப்பட்ட இவ்வுடலில் அடங்கியவன் போன்று தென்படும் நான் இதில் அடங்கியவன்ல்லன். இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவன்,’ என்று கண்ணன் மொழிந்தான்.

இதைச் செவிமடுத்த கோபியர்கள் தங்கள் தவறை உணர்ந்தனர். தங்களை மன்னிக்கும்படி மன்றாடினர். பின் அவர்கள் மகிழ் கண்ணன் அவர்களுக்குக் கட்புலனானான். பின் அவர்கள் பரமனைப் பணிவன்புடன் போற்றினர். ஆற்றின் கரையில் கண்ணனுடன் நெடுநேரம் அவர்கள் விளையாடினர். அவ்விளையாட்டிற்கே — காமவாசனை சிறிதும் இல்லாது தெய்வீகப் பேரன்பு பொருந்திய — அதற்கே ராசக்கிரீடை அல்லது ராசலீலை என்பது பெயர்.

தூய்மையே வடிவெடுத்தவர்களாய், உலகப்பற்றைத் துறந்தவர்களாய், உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் இறைவனுக்கே அர்ப்பணித்தவர்களாய் கோபியர் ஆங்கு தெய்வீகப் பேரின்பத்தில் திகழ்ந்தவர்களாய் குழுமியிருந்தனர். முக்கால நிலைகளையும் அறிந்த பகவானாகிய கண்ணன் தோழிமார் எண்ணிக்கைக் கொப்ப தன்னைப் பலவாராக ஆக்கிக் கொண்டான். இந்நிகழ்ச்சி நம் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கிறார் என்ற பேருண்மையையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. அது தவிர, ஆணைக்கும், பெண்ணைக்கும், யான், எனது என்னும் செருக்கறுத்து தங்கனையே இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்தவர்களாய் இறைபக்தியில் ஈடுபடுகிறவர்கள் பேரின்பப் பிராப்தியடைவது திண்ணம் என்ற கொள்கையையும் இது உறுதிப்படுத்துகிறது. தவிர பெண்பாலர் ஞானத்துக்கும், மோட்சத்துக்கும் தகுதியற்றவர் என்றதோர் கொள்கையையும் இது தகர்த்தெறிகிறது. பல நாள் தன்னையறிதல் என்னும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு யோகியர் அடைய விரும்பும் இறையின்பத்தை இப்பெண்பாலர் தூய பக்தியின் மூலம் அடைந்து விடுகின்றனர்.

இப்பொழுது நம்மில் ஒருசந்தேகம் எழுகிறது. கோபியர் கண்ணனிடத்தில் எவ்வளவு அன்பும், பக்தியும் கொண்டு விளங்கினார்களோ அதே போன்று கோபாலர்களும் அவன்பால் அன்புகொண்டிருப்பார்களல்லவா? ஆகவேபுல்லாங்குழலிசையை அவர்களும் செவிமடுத்திருக்க வேண்டும். எல்லா உயிர்களையும் கவர்ந்த அவ்விசை அக்கோபாலர்களையும்,

நால்வர் கண்ட நாயகன்

[ஸ்ரீ சி.செ. முத்துக்குமாரு T.R.C.D.C.]

சைவசமயத்தவர்கள் சமயாசாரியர்கள் என்று வருடந் தோறும் கொண்டாடி மகிழும் நால்வரும் இறைவனை நாலு விதத்தில் கண்டார்கள். எவ்விதத்திலும் இறைவனை அடைய முடியும் என்ற நம்பிக்கைக்கு எடுத்துக்காட்டாக இன்றைய உலகில் மக்களாற் போற்றப்படுபவர்கள் நால்வர். தந்தையாவானும் இறைவன், தோழனாவானும் இறைவன், தெய்வ மாவானும் இறைவன், சற்குரு ஆவானும் இறைவன்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் இறைவனைத் தந்தை வடிவிற்கு கண்டார். தாயின் ஞானப்பால் உண்ட மைந்தன் இவருக்கு ஒரு நம்பிக்கை. யான் மைந்தன் என்ற முறையில் சரியானவற்றைச் சொன்னால் எந்தையும் ஏற்றுக் கொள்வார் என்ற ஒரு துணிவு உண்டாயிற்று. தம்முடைய திருப்பதிகங் கள் யாவற்றிலும் பதினொராவது [சில திருப்பதிகங்களில் பன்னிரண்டாவது] பாடலாகத் தமது ஆணையைப் பாடியுள் ளார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தமது முதலாவது திருப்பதிகத்தில், “தேவனையே செவியன்” என்று தொடங் கும் பாடலில், “பெம்மான்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளது தந் தையை மைந்தன் எவ்வாறு நேசிப்பானோ அவ்விதம் இறை வனைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் நேசித்தார். இவ ருடைய திருமணத்தன்று இவருக்கு மட்டுமல்ல, மைந்தன் விருப்பப்படி மணப்பந்தலில் இருந்த எல்லோருக்கும் முத்தி கொடுத்தருளினார் இறைவன்,

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் முதலில் இறைவனோடு வாதஞ் செய்தார். எனினும் பின்னர் தோழனாகவே மதித்தார். தான் விரும்பிய பெண்களை விவாகம் செய்வதற்குத் தூது அனுப்பினார். பரவையாரின் மனைக்கும் தூது அனுப்பினார். இறைவனால் இயலாதது ஒன்றும் இல்லை வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈந்தருளும் இறைவன் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் எண் ணப்படியே பரவையார் வீட்டிற்குத் தூது சென்று அவ ருடைய கோபத்தைச் சாந்தப்படுத்தினார். இதை அருணகிரி நாதர் தமது திருப்புகழில்,

“பரவையனை மீதில் அன்று ஒரு பொழுது தூதுசென்ற பரமன்”

என்று அழகாகவாணித்திருக்கிறார்.

இறைவனுடைய திருவாக்கின்படி சுந்தரர் என்றும் மாப் பிள்ளைக் கோலத்துடன் இறைவனது திருநாமத்தைப் பதிகங் களாகப் பாடியருளினார். சுந்தரர் இறைவனது தோழன் என் பதை இறைவனே சுந்தரரைத் “தம்பிரான் தோழன்” என் றழைத்ததிலிருந்து புலப்படுகின்றது. எனவே முக்கண் எம்பி ரான் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்குத் தோழனாகியிருந்து அவ ருக்கு வெள்ளையனை அனுப்பினோர் வீட்டின்ப்பேற்றைக் கொடுத்தருளினார்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் இறைவனுடைய திருத்தொண்டன். எம்பிரானால் பிரமபதத்திலிருந்து (அறியாமை என்னும் மாயை யிலிருந்து) ஆட்கொள்ளப்பட்டவர். எம்பிரானைத் தெய்வ மாகவே பாவித்தார். இறைவனுடைய சித்தி இவருக்குக் கிடைத்தது. நடுக்கடலில் கல்லுடன் பிணைத்து இடப்பட்ட இவருக்குக் கல்லுந் தெப்பமாக [தோணி] உதவியது. இறை வனுடைய நாமஸ்மரணையிலேயே திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கரையை அடைந்தார். திருநாவுக்கரசு நாயனாருக்கு நந்துணை யாவது இறைவன் நாமம் “நமச்சிவாய” திருநாவுக்கரசர் திருப்பதிகங்கள் பாடுவது மட்டுமல்லாது உழவாரத் தொண் டும் செய்து வந்தார்.

இலச்சினையாகிய இடபத்தையும் சூலத்தையும் தனது உடம்பிற் பொறிக்கும்படி விண்ணப்பித்த பொழுதும், பின் திருப்பாதங்களைத் தமது சிரசில் வைக்கும்படி இறைவனை வேண்டிய பொழுதும் ஈசன் தொண்டன் எண்ணங்களை உட னுக்குடன் தீர்த்து வைத்தார்.

அடியார்களின் அன்பில் கட்டுண்டவர் ஈசன். திருவாத ஆரடிகளுக்குச் சற்குருவாய்த் திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மரநிழலில் தீகை அளித்தார். அடிகள் தமது அன்புப்பாவில்,

பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்த எம்பரனே
பற்று நான் மற்றிலேன் கண்டாய்
சீரொடு பொலிவாய்ச் சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
ஆரொடு நோவேன் ஆர்க்கெடுத்துரைப்பேன்
ஆண்டனீர் அருளிலையானால்

வார்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டார்
வருக என்று அருள்புரியாயே.

என்று கூறினார்.

அவன் அருளாலே அவன் தான் வணங்கினார். மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் “திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்” என்பது முதியோர் வாக்கு. திருவாசகத்தில் வரும் சற்குரு சிஷ்யக் காட்சிகள் திரு அருளின் காட்சி என்றே உண்மையிற் கூறவேண்டும்.

இதேவிதமாக நால்வரும் எம்பெருமானைநடுநாயகமாகக் கண்டனர் என்றால் இதில் வியப்பென்ன இருக்கிறது. நால்வர் கண்ட நாயகன் ஒருவன். அவனே எம்பிரான் எம்பிரான் என்றும் பரம்பொருள் என்றும் போற்றப்படுபவன். நால்வரும் கண்ட திருக்கோலம் வேறு வேறாக இருக்கின்றது. நாம் நிறக் கடதாசிகளைக் காண்கின்றோம். நிறங்கள் வேறு ஆனாலும் பொருள் ஒன்று. அதுதான் “கடதாசி” இதுபோல் எம்பெருமானை எவ்விதத் திருக்கோலத்தில் யாம் காண முடிந்தாலும் காணும் பொருள் ஒன்றே! அதுவே பரம்பொருள்!

அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர் ஆகிய மூவரும் தேவாரப் பாமாலை பாடினார்கள். ஆனால் மாணிக்க வாசகப்பெருந்தகை அன்புருகும் திருவாசகத்தேனை எமக்கு அள்ளிச் சொரிந்துள்ளார். திருவாசகத்தை இறைவனே சிறந்ததாகக் கருதி அன்றோ தமது திருக்கரத்தினால் எழுதியருளினார்! சிஷ்யனுடைய சிறந்த குருபக்தியை ஈசன் உலகுக்கு வெளிப்படுத்தினார். எனவே யாம் சீவன் முக்தி நிலை எய்த வேண்டுமானால் எமக்கு ஓர் குரு அவசியம்!

யாம் ஓரிடத்திற்குப் போக வேண்டுமானால் நடந்தோபுகைவண்டி மூலமோ, மோட்டார் மூலமோ அல்லது ஆகாய விமான மூலமோ போகலாம். ஒன்றுக்கொன்று பாதை வேறு படலாம். ஆனால் போய்ச் சேரும் இடம் ஒன்றுதான். அதே போல் எவ்வழியிற்சென்றும்பரம்பொருளை அடையலாம் ஆனால் குறுகிய வழி சிறந்தது. அதுவே மணிவாசகப்பெருமான் தம்மைக் குருவிற்கு அர்ப்பணித்த சற்குருவின் அன்பு வழி!

ஓம் நமசிவாய நம!

கண்ணனுடன் மாடு மேய்க்கும் கோபாலச் சிறுவர்களையும் கண்ணன்பால் கவர்ச்சித்து கோபிகைகளைப் போல் அவர்களையும் ஏன் களியாட்டத்தில் ஈடுபடுத்தவில்லை?” என்பதே அது.

“ஈசாவாஸ்யமிதம் சர்வம்” என்ற உபநிஷத் வாக்கியத்திற்கொப்ப இவ் வண்ட சராசரத்திற் கெல்லாம் மூலகாரண மாயிருப்பவர் ஒருவரே. அவரே இவ்வுலகத்தின் பதி. எல்லா உயிர்களும் அவனிடமிருந்தே தோன்றி, அவராலேயே ரக்ஷிக்கப்பட்டு, அவரிடத்திலேயே ஒடுங்குகின்றன. கீழுயிர்களும், மேலுயிர்களும் எல்லாம் எல்லாவற்றிலும் உயரியதோர்பதவி யொன்றை அடையும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. தவிர அவைகளை குறிக்கோள் துக்கக் கலப்பற்ற நிலைத்த பேரின் பத்தையடைவதேயாகும். இதுவே மனித வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகவும் அமைகிறது. அறியாமையிலிருந்து ஞானத்திற்கும், இருட்டிலிருந்து வெளிச்சத்திற்கும், பிறப்பிறப்பு என்ற நிலையிலிருந்து பிறவாதநிலைக்கும் செல்லுவதே நமது மிக உயரிய லக்ஷியமாக இருக்கிறது. லோகநாயகனை அடையும் முயற்சியில் எல்லா ஜீவர்களும் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். இறைவனில் தன்மயமாவதுடன் அவர்கள் பிறவியின் பயனை அடைந்தவராகி விடுகின்றனர். தங்கள் பதியையே நாடும் காரணத்தால் ஜீவர்கள் பதிவிரதைகள் எனப்பகரப்படுகின்றனர். அதாவது பெண் பாலர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். ஆகவே கடவுள் ஒருவரே உண்மையில் ஆண்பால். ஜீவர்கள் அனைவரும் பெண்பால். இது இந்துமதக் கோட்பாடாகும். இதே கோட்பாட்டை கிறித்தவ மதத்திலும் காண்கிறோம். அம்மதத்தில் இறைவன் நாயகன் எனவும் மற்ற உயிர்கள் நாயகிகள் எனவும் கருதப்படுகின்றனர். இராம கிருஷ்ண பரமஹம்சர், கௌராங்கதேவர் போன்றவர் சரிதையில் காணுதல் போல் இறைபக்தியில் உச்சநிலையை அடைய அடைய அவர்கள் பெண்பாலர்களாய் விடுகின்றனர். இக்கருத்தே ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும் கோபிகைகளுக்கும் இடையில் நடந்த தெய்வீகத் திருவிளையாடலில் பொதித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மிக உயரிய பக்தி நிலையில் தன்னை மறந்து எல்லாம் வல்ல இறைவனுடன் ஐக்கியமாவதே ராஸலீலையின் தத்துவம்.

அதர்மத்தை அழித்து தர்மத்தை, ஓங்கச் செய்யும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் அஞ்ஞானத்திலிருந்து மெய்ஞ்ஞானத்திற்கும், இருள் ஆகியமாயையிலிருந்து ஒளிப்பிழம்பாம் தெய்வீகநிலைக்கும், நிலையாமையிலிருந்து நிலைத்த பேரின்பப் பிராப்திக்கும் எம்மனைவரையும் இட்டுச் செல்வாராக!

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

உறக்கத்திலும் உன்நினைவு

(முத்து)

உறக்கம் நல்லது. நல்ல உறக்கம் மிக நல்லது. வாழ்நாள் முழுவதும் உறங்கினால் அது வீணாகும். சும்பகர்ணன் வாழ்க்கை அதற்குச் சாட்சி. அளவோடு உறங்கினால் உடலுக்கு நல்லது. உள்ளத் தெளிவு உண்டாகும். தகுந்த உறக்கம் இல்லாவிடில் உடல் சோர்வு, உள்ளத்தில் மயக்கம் என்பன உண்டாகும். நல்ல உறக்கத்திற்காக வைத்தியரை நாடுவோர் பலர். தன் உள்ளத்தைத் தன்னிடத்திலே வைத்திருப்பவன் உறக்கத்திற்காக வைத்தியரை நாடவேண்டியதில்லை.

நல்ல உறக்கத்தில் உடலும் உள்ளமும் புத்துணர்வு பெறுகின்றன. கனவிலே புலன்கள் அனைத்தும் ஓய்வு பெறுகின்றன. ஆனால் மனம் மட்டும் செயல் புரிகிறது. கனவுலகம் நினைவுலகத்தைவிட வேறானது. யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு வீட்டுத் திண்ணையில் உறங்கும் மனிதன், படுக்கச் செல்லும் பொழுது நல்ல திட ஆரோக்கியமாக விளங்கியவன், கொழும்பில் நேர்யாளியாக அலைந்து திரிகிறான். பரீட்சை வினாப் பத்திரத்திற்குத் தகுந்த விடை எழுதியவன் பரீட்சையில் சித்தியடையாது துக்கப் படுகிறான். பரீட்சைக்கு எழுதாதவன் பரீட்சையில் சித்தி அடைந்து இன்பத்தை அநுபவிக்கின்றான்.

இவனுக்கும் கனவுக்கும் எவ்வளவுதான் தொடர்பற்றதா யிருப்பினும் கனவு காணும்வரை அது உண்மையெனக் கனவு காண்கின்றவன் உணர்கிறான். ஆதலினாலேதான் மனிதன் கனவிலே இன்ப துன்ப உணர்ச்சிகளுக்காளாகின்றான். உடல் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தலிலும், உடலுணர்ச்சிகளைத் திருப்தி செய்தலிலும் காணுங் கனவுகள் உயிர்த் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதாகவோ, திருப்தி செய்வதாகவோ மாறிவிட்டால், அத்தகையோர் பாக்கியசாலிகளா வார்கள்.

வள்ளலார் இறைவனை நினைந்து நினைந்து உணர்ந்து உணர்ந்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து வழிபட்டவர். காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்க வழிபாடு செய்தவர். வான் கலந்த மாணிக்க வாசகரின் உள்ளமுருக்கும் தெய்வப் பாடல்களை உயிர் கலந்து உவட்டாமலினிக்க அநுபவித்தவர். அத்தகையவர் ஒரு இடத்திலே முருகனை வேண்டுகத் செய்யும்போது

“கனவிலேனும் காட்டென்றால் காட்டுகிலாய்”

என்று

ஏங்குகின்றார். நானே பண்ணேடு பாடத் தெரியாதவன். எனக்கு முன்னே வந்த எத்தனையோ பக்தர்கள் நின்னுடைய பாதமலர் அழகினைப் பற்றிப் பலப்பல விதமாகப் பாடி விட்டார்கள். அதனைக் கற்பனை செய்யுந் திறந்தானும் எனக்கு இல்லையே. பாவிமாகிய யான் பார்த்தால் கண்ணூறு பட்டுவிடுமா? இதற்கு முன்னுள்ளோரெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்ணூறடையாத திருப்பாதம் எனது கண்ணால் மாதிரிம் ஊறுபட்டு விடுமா? அங்ஙனம் பாவியேனுடைய கண் ஊறு விளைவிப்பதானால் நின் திருப்பாதத்தைக் கனவிலே காட்டி மறைக்கலாகாதா? நினைவிலே காணும் போதுதான் கண்ணூறு படுவதைப் பார்க்கின்றோம். கனவிலே கண்டு கண்ணூறு பட்டதை உலகில் கேள்விப்படவில்லை. ஆகவே நினது திருப்பாதத்தை ஒரு முறையாகிலும் கனவிலே காட்ட மாட்டாயா? என்று ஏங்குகின்றார்.

நினைவிலே உறுதியாகப் பற்றினால்தானே கனவிலே தோற்றும். ஒருமுறை ஒரு பக்தர் தன்னைத்தானே சோதித்துக் கொண்டார். தான் நன்றாகத் தூங்கும்போது நல்ல பிரம்பெடுத்து ஓங்கி ஒரு அடி அடிக்க வேண்டுமென்று தனது சிஷ்யனிடம் கூறியிருந்தார். சிஷ்யனோ முதலில் அதற்குச் சம்மதிக்காதவனாயினும் ஈற்றில் ஒருவாறு சம்மதித்தான். ஒருநாள் மத்தியானம் பக்தர் நன்கு சாப்பிட்டு விட்டு ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தார். அத்தகைய நேரத்தைச் சிஷ்யன் தனது கடமையை நிறைவேற்றப் பயன் படுத்திக் கொண்டான். சிஷ்யனின் பிரம்படி பக்தரின் முதுகில் விழவும் ஐயோ என்று அலறிக் கொண்டெழுந்தார் பக்தர். சிஷ்யனும் மிரள மிரள விழித்தான். பக்தர் ‘அப்பா நீ அடித்தது காணாது, மேலும் மேலும் அடி’ என்று கட்டளையிட்டார். முதுகைக் காட்டினார். தானே பிரம்பை வாங்கித் தனக்கே அடித்துக் கொண்டார். சிஷ்யனுக்கு முதலில் விஷயம் தெளிவாகவில்லை. ‘அப்பா நான் என்னை இன்றுவரை கடவுள் பக்தன் என்று பலரறியச் சொல்லி வந்துள்ளேன். அவை எல்லாம் வெறும் பொய் என்று அறிந்து கொண்டேன். நான் ஆண்டவனை ஏமாற்றி விட்டேன். என்னையும் ஏமாற்றிக் கொண்டேன். அடி விழுந்ததும் ஆண்டவன் நாமத்தையல்லவா சொல்லிக் கொண்டு எழுந்திருக்க வேண்டும். அந்தப் பழக்கம் என்னிடம் இன்னும் வரவில்லை.’

‘காலையிலே மாலையிலே வழிபாடு செய்கிறேன். மத்தியானமும் நினைக்கின்றேன் நினைவு வரும்போதெல்லாம் நினைக்கின்றேன். கோயில் செல்கின்றேன். கோயிலைக் காணும்போது நினைக்கின்றேன். உலகப் பொருட்களில் மனம் ஈடுபடும்போது உன்னை மறந்து விடுகின்றேன். இதனை உலகோர் அறியார். அவர்கள் எல்லோரும் என்னைப் பக்தன் என்று பேர் சூட்டினர். நானே உறக்கத்தில் கூட உன் நினைவு அற்றவனாகி விட்டேனே. ஆதலால் என்னை அடிக்குமேல் அடி அடித்து என்னைத் திருத்து’ என்று வேண்டிக் கொண்டார் பக்தர்.

நினைவுக்கலை மிகவும் முக்கியமானது. அக்கலை ஆண்டவனை அடையும் முயற்சியில் வெற்றியை ஆக்குகின்றது. மறதியுடையவன் முயற்சிகளில் தோல்வியையே காண்கின்றான். நல்ல நினைவையுடையவன் தன் முயற்சிகளில் எல்லாம் வெற்றியையே காண்கின்றான். ஞாபக சக்தியுள்ள மாணவன்தான் பரீட்சையிலே தேறுகின்றான். எமது ஆத்ம சித்திக்கும் இது மிகப் பொருத்தமானது. மனோ வியாபாரங்களில் பெரும் பகுதி சித்தத்திலேயே நடைபெறுகின்றன. ஓடித்திரியும் மனம் சற்றே ஓய்வு பெறுகிறது. ஆனால் சித்தம் 24 மணி நேரமும் வேலை செய்து கொண்டே இருக்கிறது. முன்விரவு முழுவதும் ஒரு கணக்கிற்கு விடைகண்டு பிடிக்க முடியாத மாணவன் அதிகாலையில் வெகு இலகுவாகக் கண்டு பிடித்து விடுகின்றான். இதனைச் செய்து வைத்தது சித்தமே. ஆண்டவன் நாமத்தை ஜபம் செய்யும் போதும் பஜனை செய்யும் போதும் சித்தமே அவற்றைப் பதிவு செய்து கொள்ளுகின்றது. தீய சம்ஸ்காரங்களையும் பதிவு செய்வது அதுவே. நல்ல நினைவுகளைப் பழக்கத்திற்குக் கொண்டு வந்து விட்டால் சித்தமே நம்பிக்கையான நண்பனும் உத்தமமான குருநாதனுமாகும்.

‘சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான பரதெய்வமே’

என்பது தாயுமானவர் வாக்கு. நனவிலே சித்தம் தெளிவடைந்தால் உறக்கத்திலும் தெளிவாகத் தொழிலாற்றுகின்றது. ‘சித்தம் போக்கு சிவன் போக்கு’ என்பது டூகி வந்த பழமொழி. சித்தம் எமக்கு அடிபணிந்து கருமமாற்றுகின்றது. படுக்கைக்குச் செல்லுமுன் சித்தத்தினிடம் இட்ட கட்டளையை அது சிரமேற்றி உறங்கி விழிக்கும் நேரம் விடையைத் தயாராக வைத்துக் கொண்டு அது காத்து நிற்கும். நித்திரைக்குப் போகுமுன் இறைவனைத் தியானம் செய்து, நூற்றெட்டுத் தரமாயினும் நாம ஜெபம் செய்து சென்றால் அதிகாலை எழும்போது சித்தம் இறை வழிபாட்டுக்கு ஆயத்தமாக நிற்கிறது. வாழ்க்கையில் சிக்கலான பிரச்சினைகளில் ஈடுபடுபவர்களும் தமது பிரச்சினைகளில் ஈடுபடுபவர்களும் தமது பிரச்சினையைச் சித்தத்தினிடம் விட்டு விட்டால் அவற்றுக்கும் ஒரு சுமுகமாக முடிவைக் கண்டு வைக்கின்றது சித்தம்.

‘நற்றவா உனைநான் மறக்கினும் சொல்லும் நா நமச்சிவாயவே’ என்பதில் நான் என்பது மனம். மறதிக்குக் காரண கர்த்தா எனம். நாவுக்குத் தனியாக ஒரு தொழில் இல்லை. நா கருவியே தவிர கர்த்தா அல்ல. கருவியை இயக்குவது சித்தம். உறக்கத்திலும் ஜெபம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்குமானால் அது சித்தத்தின் செயலே. ஐந்து எழுத்தாலாய மந்திர ஜெபத்தைச் செய்யும் ஒருவன் ஐந்து கோடி நாம ஜெபம் செய்யும்போது அவனுக்கு மந்திரத்திற்குரிய

தேவதை பிரத்தியட்சமாகிறது என்பது பண்டைப் பெரியோரின் அநுபவமாகும். அத்தகைய நாம ஜெபத்தில் பெரும் பகுதி உறக்கத்திலும் நடந்தால்தான் இவனது இலட்சியம் இலகுவில் நிறைவேறுகின்றது.

‘ஆத்மனின் இன்பம் துய்த்து, ஆத்மனில் விளையாடி, இன்னும் ஆத்மனில் உள்ளொளி காணும் யோகி தானே பிரம்மமாகி பிரம்ம நிர்வாணத்தை அடைகிறான்’ என்பது தோ வாக்கியமாகும். மிக மிக உயரிய ஆத்மீக அறிவுதான் ‘தன்னறிவு’ என்பது. ‘தவஞ் செய்வார், தங்கருமஞ் செய்வார்’ என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. பல கண்டு பிடிப்புகள் கனவிலே கண்டு பிடிக்கப் பட்டவை. ஆத்ம சித்திகளும் அங்ஙனம் அடையப் பெற்றவை பல உள. உள்ளும் புறமும் உறக்கத்திலும் விழிப்பிலும் எல்லா நிலையிலும் இறைவனை மாத்திரம் கண்டு கொண்டு மற்றவை எல்லாவற்றையும் மறந்திருக்கும் நிலையே இறைவனுடன் எமக்கிருக்கும் ஈடுபாட்டினைக் காட்டுவதொன்றாகும்.

‘துஞ்சும் போதுந் துற்றும் போதுஞ் சொல்லுவனான் திறமே’

என்பது

சம்பந்தர் வாக்கு. நித்திரையிலே ஏதாவது சொன்னால் அது உன் நாமமே. படைக்கலமாக உனது நாமத்து அஞ்செழுத்தையும் கொண்டேன். சாப்பிடும் போது உனது நினைவேயல்லாமல் உணவைப்பற்றி நினைப்பதில்லை. நல்ல உணவு கிடைக்கும்போது அதன் ருசியில் மனிதன் தினைத்து விடுகின்றானே தவிர அவ்வுணவுக்கு மூல கர்த்தாவான இறைவனை மறந்து விடுகின்றான். நல்ல பட்டினியாக இருக்கும்போது எப்போ சாப்பிடுவேன் என்ற எண்ணமே தவிர இறைவனை மறந்து விடுகின்றான். நோயாய்ப் படுத்தி இருக்கும்போது கூட நோயின் நிலைவே தவிர ஆண்டவனை மறந்து விடுகின்றான். ஆண்டவனை நினைந்திருக்கும் அளவுக்கு மறக்கும் நிலையை ஏற்படுத்திக் கொள்வதில்லை. நித்திரையிலும் உணவின் போதும் உன்னையே ஏன் சொல்லுகின்றேனென்றால், காப்பார் ஒருவருமற்ற தேவர்கள் வந்து உன் தாளினைப் பணிந்த போது அவர்கள் உயிரைக் காப்பதற்காக நஞ்சையுண்ட கருணையாளன் அல்லவா நீ, உன் கருணையை நினைக்கும்போது நித்திரையிலே கூட உன்மாமே முன்வந்து நிற்கின்றது. ஆண்டவனுடைய புகழைப் பாடுதலும் அவன் பெருமை கூறக் கேட்டலும் அவன் நினைவை மறவாதிருத்தற்காகவே.

இன்னோரிடத்தில் சம்பந்தப் பெருமான்

‘நனவினுங் கனவினும் நம்பாவுள்ளை
மனவினும் வழியடல் மறவேனம்மான்’

மனவு என்பது அக்குமணி. அதாவது உருத்திராக்க மணியாகும். மனதை ஒருமைப் படுத்துவதற்கு ஜபம் செய்வது வழக்கமாகும். அந்தச் ஜபமும் ஒழுங்காய் நடைபெறுவதற்கு ஜபமாலை அதாவது உருத்திராக்க மாலை துணை புரிகின்றது. உருத்திராக்க மூலம் ஜெபமும் ஜெபத்தின் மூலம் மன ஒருமையும் ஆத்ம சக்தியும் உண்டாகின்றன.

எல்லாவற்றையும் இறைவனுக்கே அர்ப்பணம் செய்து விட்டால் நான் எனது என்பதற்கே இடமில்லை. நான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரங்களே மனிதனை மிருகமாக்குகின்றன. தனக்குக் கிடைப்பன எல்லாம் இறைவன் உடைமையே என்னும் எண்ணம் உண்டானால் துன்பத்திற்கோ இன்பத்திற்கோ இடமில்லை. நல்ல உணவு கிடைத்தால் மகிழ்ச்சியும் நல்ல பசி உண்டானால் துன்பமும் அடைதல் சாதாரண மனித இயல்பு. இரண்டையும் ஒன்றாக நோக்குபவன் யாரோ அவனே மகாத்மா. இதற்கு வழி எல்லாம் இறைவன் செயல் என நடத்தவே. சுஞ்சன்காடு சவாமி இராமதாசரும் சாது இராமனும் யாத்திரை செய்யும்போது ஒரு இடத்திலே ரெயில்வே ரிக்கெற் இல்லாமையால் இருவரையும் கீழே இறக்கி விட்டார். இறக்கி விட்டதோடமையாது இருவரைக் கொண்டும் தோப்புக் கரணம் போடச் செய்தார். சாது ராமனுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. இராமதாசரோ அதுவும் இறைவன் இச்சை என்று அமைதியாய் இருந்தார். நெடுந் தூரம் பிரயாணம் செய்து வந்ததில் கால்களில் இரத்தோட்டம் இல்லாது போனது. அதில் இரத்தோட்டம் உண்டாக்குதற்காகவே எல்லாம் வல்ல இராமன் இந் நிகழ்ச்சியை உண்டாக்கினான் என்பது இராமதாசருடைய சொல்கையாகும். சாதாராமனுக்கு இதனை உணர்ந்து கொள்ளும் ஆற்றலே இல்லை. சம்பந்தப் பெருமான் இன்னோரிடத்தில்

“உண்ணினும் பசிப்பினும் உறங்கினும் நின் ஒன்மல ரடியலா லுரையாதென் நா.”

என்று தெளிவுபெறக் கூறுகின்றார். ‘அவன் அருளாலே அவன்தான் வணங்கி’ என்பது போல நனவிலும் கனவிலும் அவனாக வந்து காட்டினால்லவா என்னால் காண முடியும்! நான் கண்டேன் என்று சொன்னாலே ஆணவம் முன்னுக்கு வந்து விடுகின்றது. அவனாகவே விரும்பி அவனைக் காட்டா விட்டால் யார்தான் காணமுடியும்? இதனையே சம்பந்தப் பெருமான்

“நனவிலுங் கனவிலு நாளுந் தன்னொளி
நினைவிலு மெனக்கு வந்தெய்து நின்மலன்”

என்று வியக்கின்றார்.

ஒருநாள் நாவுக்கரசுப் பெருமானுக்குச் சிவபிரானிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. திருவாய்முருக்கு வா என்பதுதான் அந்த அழைப்பாகும். நினைந்து நினைந்து உறங்குவாராம். அந் நினைவிலே இறைவனார் வந்து வா என்று சொன்னாராம். நான் எங்கே இருக்கின்றேனோ அங்கே தேடி வந்து அடையாளம் அருளினார்.

‘உன்னி யுன்னி உறங்குகின்றே னுக்குத்
தன்னை வாய் மூர்த்தலை வனமா சொல்லி
என்னை வாவென்று போன ரதென்கொலோ’

என்பது திரு நாவுக்கரசர் வாக்காகும். இன்னோரிடத்தில் ‘ஒற்றியூர் மேய ஒளிவண்ணனார் கண்டேன் நான் கனவகத்தில்’ என்கின்றார்.

கடலையும் விட ஆழ்ந்து அகன்றது நமது மனம். இதன் பரப்பையும் ஆற்றலையும் பண்டைப் பழங்காலத்திலேயே நமது பெரியவர்கள் நுணுகி ஆராய்ந்து அறிந்திருந்தனர். அலை பாய்ந்து கொண்டிக்கும் நமது மனம் ஒன்றை நோக்கி ஒருமுகப் படும் பொழுது எத்தகைய பேராற்றல் பிறக்கிறது என்பதும் அவர்களுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது. மனத்தின் கொந்தளிப்பை அடக்குவதே யோகம் என்கிறார் பதஞ்சலி பகவான். அவ்வாறு அடக்கித் தெளிந்த மன நிலையிலேதான் பரமாத்ம சொரூபம் புலனாகிறது. அந்த நிலைக்கு நாம் உயரும்போதுதான் உறக்கத்திலும் எந்நிலையிலும் மனம் இறைவனிடத்து இருக்கும்.

‘நெஞ்சம் உமக்கே இடமாக வைத்தேன்’

என்று கூறுவதற்கு எத்தகைய சாதனை வேண்டும். அத்தகைய சாதனையே தெய்வீக வாழ்வாகும். அவ்வழிநின்றால் பிறந்ததன் பயனைப் பெறலாம்.

இன்பமே சூழ்க; எல்லோரும் வாழ்க.

ஐவகைப் பொறியும் வாட்டி
ஆமையின் அடங்கி, ஐந்தின்
மெய்வகை தெரியும் சிந்தை
விளக்கு நின்றெரிய விட்டுப்
பொய்கொலை களவு காமம் அவா
இருள் புகாது போற்றிச்
செய்தவம் நுனித்த சீலக்
கனைகதிர்த் திங்கள் ஒப்பார்.

- சிந்தாமணி.

ஏன் பிறந்தோம்

(குரு. ஆ. கந்தசாமி ஐயர்)

மானிட ஜென்மமெடுத்து வந்த வேலை என்ன? நமக்கு மரணம் திடீரென சம்பவிக்குமே! ஆதலால் நமக்காக வேண்டியதை நாம் அதற்குள் என்ன முடித்து வைத்திருக்கிறோம்?

மனிதனுக்கு வாழ்நாட் கடைசியில் ஜீவனுடன் தொடர்வன, புண்ணியம் பாவம் இரண்டுந்தான்.

உலகில் நல்லார் பொல்லார் இரண்டு, ஆகவே எல்லோருக்கும் நல்லவராக இருக்கவும் நன்மையே செய்யவும், பொய், சூது, வாது, பொறாமை, கொலை, புலை, களவு, அகங்காரம், கோபம், குடி, இவைகளை இன்றே விட்டு விடவும். இன்றேல் சன்மார்க்க சத்திய நெறி தவறி அறிவு மறைந்து அகக்கண்முடித் தாழ்ந்த பல ஜென்மங்களை யெடுத்து இழிந்த பல துன்பங்களை அனுபவிக்க நேரிடும்.

நம் தட்புடலும், முறுக்கும், தடிப்பும், திமிரும் நமக்கு நிகரில்லையென எண்ணும் அகங்காரமும் எம்மட்டில் நிற்கும். நல்ல ரத்தம் குறைதலாலோ, நோய் வாய்ப்படுதலாலோ, மனம் நொந்து வேதனைப்படும் சமயம் ஒன்றுமே இயலாது.

நமக்கு இவ்வுலகில் எது சொந்தம் சொல்? இவ்வுலகில் கற்பகோடி காலம் இருப்பதாக எண்ணி மகிழ்ந்து மனத்தால் கட்டும் ஆகாயக்கோட்டை நிலைக்குமா? ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்க்கில் என்னதான் எண்ணிக்கொண்டு இப்படி வாழ்நாளை வீணில் போக்குகிறோம்.

யாருக்கோ இதைச் சொல்வதாக எண்ணாது இவ்வளவும் இதைப் படிக்கும் உமக்கு நமக்குமேயாம். இனி நாம் யோசிப்பது எது? உத்தமமான உயரிய வழியென நமது பகுத்தறிவால் அறிந்து புனித வாழ்க்கை வாழலாம். அல்லது ஒரு வருடைய மனமும் வருந்துவதற்கு இடந் தராமல் நன்றே நினைக்கவும்.

சத்திய வாழ்வே கடவுள் வழிபாடாகும். மனம், மொழி மெய்யணத்தையும் சத்தியத்தின் பால் ஒப்படைப்பவரைக் கடவுள் தாமே வந்து சாருகிறார்.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!!

இசைக் களஞ்சியம்

இசை ஆத்மீக மலர் 1

பகுதி I-ல்:-

மதராஸ்- ஸ்ரீலக்ஷ்மி விஸ்வநாதசர்மா.

புதுடெல்லி- திரு. N. S. இராமச்சந்திரன்
ஆகியோரினதும் மற்றையோரினதும்

ஊத்துக்காடு வேங்கடசுப்பையர், கர்நாடகசங்கீத க்ருதிகள், கர்நாடகசங்கீதக் கச்சேரிகள், நாதப் பிரம்மம், வால்மீகி மகரிஷி, வாழ்க்கை நோக்கம் இன்னும் அநேக கட்டுரைகளும்,

பகுதி II-ல்:-

பஜனாவளிகள், நாமவளிகள், பிரார்த்தனைப் பாடல்கள் கீர்த்தனைகள், தேவாரங்கள், திருவாசகம், திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு, திருப்புகழ், கந்தர் அலங்காரம், கந்தர் அனுபூதி, திருமந்திரம், நற்சிந்தனை முதலியவைகளினால் தொகுக்கப்பட்ட

இசை ஆத்மீக மலர் - "இசைக்களஞ்சியம்"

கிளேஸ் பேப்பரில் அச்சிடப்பெற்று
கலிக்கோ பைண்ட் செய்யப்பட்டது.

தனிப்பிரதி ரூபா 1/50. (தபால் செலவு-35)

வெளிநாடுகளுக்கு (மலாயா, இந்தியா) ரூ. 2/- (தபால் செலவு உள்பட) வியாபாரிகளுக்கும் 10க்கு மேற்பட்ட பிரதிகள் தேவைப்படுவோருக்கும் தகுந்த கமிஷன் வழங்கப்படும்.

நேரிலோ அல்லது கடித மூலமோ.

ஆசிரியர்

"இசைக் களஞ்சியம்"

சுதந்திரநாத அச்சகம்

திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம், [இலங்கை]

என்ற முகவரிக்குத் தொடர்பு கொள்ளவும்

அதி நிலைய வெளியீடுகள்!

முக்கைச் சங்க மலர்		1-25
		-25
முக்காட்சி	(நா. முத்தையா)	1-50
பத்திரி யாத்திரை		-75
திரைமணி மாலை	(பரமஹம்ச தாசன்)	-50
சுரைக் கதைகள்	(சுவாமி சிவானந்தர்)	-65
கோவின் கனவு	(செ. நடராசன்)	2-25
த்திரிப் பாடல்		-25
நாதம்	(சுத்தானந்த பாரதியார்)	அச்சில்

சந்தா நேயர்களுக்கு.

அன்புடையீர்

இன்று 14-ஆம் ஆண்டுச்சோதி ஒன்பதாவது சுடர் உங்கள் கையில் கிடைக்கின்றது. சந்தா இன்றுவரை அனுப்பாதோர் உடன் அனுப்பிவைத்துச் சோதியை ஆதரிக்க வேண்டுகின்றோம்.

ஆத்மஜோதி நிலையம் - நாவலப்பிட்டி.

(கிலோன்.)

இந்தியாவிலுள்ள அன்பர்கள் வழக்கம்போல்

பி. வீரசம்பு, சம்பு இண்டஸ்ட்ரிஸ், அரிசிப்பாளையம், சேலம்-2. என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்பிவைத்து, அதை எமக்கும் தரியப்படுத்த வேண்டுகின்றோம்.

வாய்வு சூரணம்

உஷ்ணவாய்வு, முழங்கால் வாய்வு, இடுப்பு வாய்வு மலக்கட்டு, மலபந்தம், அஜீர்ணம், கைகால் அசதி பிடிப்பு பசியின்மை, வயிற்று வலி, பித்தமயக்கம், பித்தசூலை, புளியேப்பம், நெஞ்சுக் கருப்பு, முதலிய வாய்வு ரோகங்களை நீக்கி ஜீரண சக்திக்கும் தேகாரோக்கியத்திற்கும் மிகச்சிறந்த சூரணம்.

தயால் செலவு உட்பட டின் ஒன்று 4 ரூபா 25 சதம்

[பத்தியமில்லை]

சம்பு இண்டஸ்ட்ரிஸ் - அரிசிப் பாளையம் சேலம் 2 (S.I.)

இவங்கையில் கிடைக்குமிடம்:

கடவுள் அடி ஆதி நிலையம் - நாவலப்பிட்டி.